

Program izvanrednega zasedanja kongresa potrjen od demokratske stranke

Washington, 14. februarja. — Ker takozvane "hrome race" v kongresu in republikanci niso sodelovali z načrti novega predsednika Roosevelta, bo slednji prisiljen takoj po svoji zaprisegi sklicati izvanredno zasedanje obeh zbornih kongresa. Od tega zasedanja se pričakuje, da bo uresničilo obljube, katere je podala demokratska stranka tekom svoje predsedniške kampanje. Kongresman Lamneck iz države Ohio, je sestavil sledeči program, katerega mora rešiti prihodnji demokratski kongres: 1. Preklje 18. amendmenta. 2. Postavno dovoljenje vina in piva. 3. Uveljavljanje srebra v finančnih krogih, ne da bi se spremenila zlata valuta. 4. Globoko znižanje javnih izdatkov. 5. Poštni oddelek ameriške vlade se mora sam izplačevati. 6. Javni dolg se ne sme nikjer zvišati, razven ako dobi Amerika enako vrednost tozadevno od Evrope. 8. Refinanciranje prvih vknjizb, zlasti kar se tiče farmerjev. Na vsak način čaka kongresa ogromno delo.

Odslovljeni diplomati

Washington, 13. februarja. — Najmanj 26 ameriških poslancev bo moralo odstopiti, ko preizkusi novi predsednik Roosevelt vlado. Njih mesta bodo spočena z demokrati. Računa se, da bosta ostala le ameriški poslanik na Japonskem, Grew, in ameriški poslanik na Kitajskem, Johnson. Enako se pričakuje tudi za našega poslanika v Belgiji in v Švici. Vsi ostali bodo najbrž odstavljani in novi imenovani na njih mesto. Omenjeni diplomati niso politični nastavljeni, pač pa so naredili diplomatsko kariero in so se povzpeli od konzulov na odlično mesto. Dočim imajo poslanski precej visoke plače, pa je njihov urad združen s tolikimi stroški, da so poslanikom navadno imenovani le bogati možje.

Prazni loti

V Clevelandu in v okolici je kakih 8.000 praznih lotov, od katerih že dolgo vrsto let niso bili plačani davki. Največ jih je v Euclidu in Maple Heights. Ti loti so bili precej cenejši na \$400.00 vrednosti, in na mnogih izmed teh že znašajo samo davki \$600 in več. 2.500 teh lotov bi moralo biti prodanih na javni dražba, toda ta dražba ne bi prinesla niti pol toliko, kolikor dolgujejo lastniki lotov na davkih. Ljudje dolgujejo danes na zaostalih davkih \$55.000.000.

Med ženskami

Dve zamorki je policija včeraj aretirala radi vlačugarstva. Po aretaciji je ena drugo obdolžila izdaje. Pa je ena potegnila nož iz denarnice in začela obkladati drugo z rezilom. Policija je kmalu naredila konec bojevitim ženskam.

Delovanje policije

Od novega leta do 10. februarja je policija v Clevelandu položila 177 roparjev, 112 vlomilcev, 187 tatov avtomobilov in aretirala 2118 oseb radi drugih pregreškov.

Iz bolnice

Včeraj se je vrnila iz bolnice Mrs. Ursula Lovšin. Stanuje na 986 E. 69th St. Prijateljice jo lahko obiščejo. Roosevelt pride osebno v kongres, da prebere svojo prvo poslanico.

Louis Adamič piše knjigo o Jugoslaviji. Spomladi se vrne v Ameriko

Odlični ameriški pisatelj, Slovenec Louis Adamič, ki sicer stalno živi v Ameriki, kjer je začel s svojo kariero, potuje že od lanskega poletja po Jugoslaviji, kjer se bavi s proučevanjem posameznih krajev. Tako je odlični naš rojak prepotoval že vso Slovenijo, Dalmacijo, Bosno, Hercegovino in Črnogoro. Pred kratkim se je mudil v Belgradu, odkoder je odpotoval v Južno Srbijo. Ko bo tam gotov obišče še Hrvatsko, nakar ponovno poseti Slovenijo. Namen tega potovanja je, da nabere potrebni material za novo knjigo, katero namerava Adamič spisati o — Jugoslaviji. Ta knjiga bo tiskana v Londonu in bo ob istem času obelodanjena tudi v nekaterih drugih evropskih jezikih. Ta knjiga izide koncem tekočega leta takoj potem, ko pride na svetlo njegov najnovejši roman "Tema na ravnini," katerega je napisal tekom svojega bivanja v Sloveniji. Proti koncu pomladi se Adamič vrne v Ameriko. Louis Adamič je dosedaj priobčil v javnosti dvojice večjih del: "Dinamit" in "Smeh v džungli." Za slednje delo je dobil ameriško literarno nagrado v svoti \$2500.00.

Seabury zavrnil \$75,000 plače

New York, 13. februarja. — Sodnik Samuel Seabury, ki je skozi 19 mesecev preiskoval poslovanje mestne vlade v New Yorku, je dobil \$75,000 prisojenih za svoje delo od državne postavodaje v New Yorku. Seabury je to plačo odklonil nazaj državi, rekoč, da je bil poplačan z uspehom preiskave. Malo je takih mož.

Dva sina in matere

Strasno prijazen sinko mora biti Alexander Weiss. Ko je bil star 7 let, je že bil v deški pobjeljševalnici v Hudsonu, in ko je spčnil 11. leto, so ga zopet tja poslali kot nepoboljšljivega otroka. In z 18. letom je pa prišel v državno pobjeljševalnico v Lancasteru, ker je pretepel svojo mater. Zadnji četrtlet se je Alexander vrnil domov, toda mati ga je zapodila, češ, da ne mara sina, ki pretepa mater. Sinko je pa zopet pretepel mater, nakar je bil aretiran in poslan za daljšo dobo v ječo. Drugi sinko je pa 23 letni Filip Sajovic, 7903 Etna Road. Fant dela in zasluži 83c na dan, kar sproti zapije. Ko je zadnjo nedeljo prišel pijan domov, se je spustil v boj s svojimi očimom, pri čemur je mati posredovala, katero je pa tudi nabil. Fanta so poslali v pobjeljševalnico.

Proti višjim davkom

V mestu pobirajo te dni podpise, da se ne naloži davek v svoti 20 odstotkov na mehke pišaje. Mi priporočamo rojakom, da se podpisajo, kajti naložiti davek na pišajoč otrok, žensk in mladine sploh, pač ni vpoštevanja vredno. Steleničica mehke pišaje bi vas veljala radi davka 10 centov, kar je pa na vsak način preveč. Ako ne pride okoli vas pobiralec podpisov, oglasite se pri Mr. John Potokarju na 6517 St. Clair Ave.

Zaostali davki

Nad en milijon dolarjev znaša svota zaostalih davkov v bližnjem mestu Euclidu. Tozadevno bo imel župan Ely prihodnji petek govor v trgovski zbornici.

Kongres na delu, da potegne ameriško ljudstvo iz neznosne depresije

Washington, 14. februarja. — Včeraj se je pričela pred finančnim odsekom zveznega senata obravnavati, katere namen je najti pota in sredstva potegniti ameriški narod iz neznosnega stanja depresije. Tozadevne se je se bodo vršile deloma javno, deloma tajne. K tem sejam finančnega senatnega odseka so povabljeni zastopniki industrije kot delavcev. Načelnik finančnega odseka, senator Harrison iz Mississippija, je povabil kakih 250 najbolj znanih Amerikancev, da podajo svoje nasvete in sodelovanje. Danes prideta k besedi Bernard Baruch finančni ekspert in poseben prijatelj Roosevelta, ter C. O. Trague iz Californije, bivši član farmarske komisije. Toda dočim so nekateri izjavili, da ne želijo, da pridejo njih nasveti v javnost, so zopet drugi za javno obravnavo. Oni, ki so se izjavili za tajno obravnavo so: Walter S. Gifford, načelnik American Telegraph & Telephone Co., Frank Vanderlip, bivši načelnik National City Bank, chicški bankir Melvin Traylor, Myron E. Taylor, predsednik jeklarskega trusta. Na drugi strani pa se nahaja Alfred Smith, ki je izjavil, da bo podal svoje mnenje javno in očitno, ker nima ničesar skrivati, in naj ves narod zve resnico. Poleg njega je tudi Rev. Charles Coughlin, znani radiopridigar iz Detroita, katerega novi predsednik Roosevelt zelo vpošteva.

Da se vstreže vsem!

Mnogokrat ne zahajajo starejši Slovenci na prireditve mladine, in nasprotno mladina ne prihaja na prireditve starejših Slovencev. Mladina dolži starine, starini pa mladino. Da bo pa vsem ustreženo, priredi poznano društvo "Orel" nekaj za vsakega, in sicer v nedeljo, 19. februarja v Knausovi dvorani. Predstavile se bodo kar tri igre, in sicer dve kratki za mladino, angleški, katerih vsaka bo trajala 20 minut, potem pa urnebesno komična slovenska enodejanka "Ali plavaj, ali pa vtigni!" Ta bo pa za naše prave slovenske korenine! Kaj bo pa še vse drugega pri tej izvrstni prireditvi, bomo pa povedali v prihodnji številki. Na vsak način je nekaj izvanrednega, da lahko dobite na en sam večer kar tri igre, poigraj pa izvrstno plesno zabavo.

Rojak umrl

V torek popoldne je preminul v mestni bolnici rojak Frank Vičič, star 43 let, samski. Doma je bil iz fare Begunje pri Cerkljici, kjer zapuša več sorodnikov. V Clevelandu je bival 10 let, in zapuša tu več bratrancev in sestricen. Ranjki je bil član društva Napredni Slovenci, S. D. Z. Pogreb se vrši v petek jutraj iz hiše družine Dolšek, 1037 E. 71st, pod vodstvom Josipa Zele in Sinovi. Bodi ranjke mo blag spomin, preostalem sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje!

Skoro zastoj suknje

Anžlovarjeva modna trgovina, 6202 St. Clair Ave. je dobila iz tovarne večjo izbiro lepših zimskih suknj, ki se bodo samo deset dni prodajale tako poceni, da se boste kar čudile. Zene in dekleta, porabite ugodno priliko!

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

V La Salle, Illinois, sta rojaka Težak in Senkovec odprla prvi slovenski pogrebni zavod, ki se nahaja na 5th in Crosat St.

V mestecu Ahmeek, Michigan, je preminul rojak Mike Filip. Ranjki je prišel v Ameriko pred 44. leti in je bil skoro neprestano zaposlen v Calumetu. Pred več leti je pri delu v rudniku skoro prišel ob oko, da mu ga ni neki spretni specialista rešil. Ranjki zapuša poleg soproge tudi dva sina in eno hčer.

Slovenska ženska Zveza izkazuje koncem leta 1932 \$29.039.10 skupnega premoženja. Letos se vrši konvencija te ženske organizacije, in sicer v Clevelandu. Tekom lanskega leta se je imovina Slovenske ženske Zveze zvišala za približno \$6000.

Suhači so dobili prvo bitko v legislaturi

Columbus, Ohio, 15. februarja. Suhači so dobili svojo prvo zmago v poslanski zbornici državne postavodaje, dasi so bili poraženi, kar se tiče števila glasov. Na vrsti je bil predlog demokratskega poslanca McChrystala, ki je zahteval, da ljudje v državi Ohio glasujejo v jeseni za odpravo prohibicije. Predlog je dobil 68 glasov, nasprotno je pa glasovalo 62 suhačev. Mokri so sicer dobili večino, ker pa je za tak predlog potrebna dvetretinska večina, so seveda suhači zmagali, in predlog ne bo šel na glasovanje državljanom, razven če se po vsej državi nabere dovolj podpisov. Vendar ta poraz mokre ne boli dosti, kajti večino imajo, in s to večino mislijo v sredo preglasovati suhače, ko bo stavljen predlog, da se ukini takozvana Miller postav, ki ustvarja državni prohibicijski oddelek. Za ta predlog je potrebnih samo 68 glasov, in te imajo mokri na razpolago. In če bo Millerjeva postav odpravljena, tedaj ne bo več prohibicijskega urada v Ohio, nobenih agentov več, nobenega denarja za suhače. In to je enako kot če bi odpravili prohibicijo.

Mrs. Frank Zaviršek umrla

Danes jutraj okoli ene ure je umrla v St. Alexis bolnici Mrs. Ana Zaviršek, rojena Rojc, soproga dobro poznane Franka Zavirška, 1193 E. 61st St., ki je že dalj časa zaposlen pri The Cleveland Railway Co. kot inšpektor. Ranjka je bila šele 39 let stara. Rojena je bila v Žužemberku. V Ameriko je dospela leta 1913. Prej je bivala v Pittsburghu, leta 1920 je pa dospela v Cleveland. Poleg soproga zapuša hčerko Ano, brata Antona Rojca iz 43. ceste, in brata Matija v stari domovini. Bolehala je le en mesec, in šele zadnjo nedeljo so jo prepeljali v bolnico. Ranjka je bila članica podružnice št. 25, Slovenske ženske Zveze. Glede pogreba, katerega ima v oskrbi A. Grdina in Sinovi, poročamo jutri. Naše globoko sožalje izrekamo dobremu soprogu nad smrtjo ljube žene, ranjki pa naj bo hladna ameriška zemljica!

Popolarni kontest

Združena ženska društva fare sv. Lovrenca priredijo 25. junija popularni kontest, ko bo izbrana najbolj popularna ženska ali dekle v fari.

Preds. Hoover trdi, da se mora ves svet vrniti k podlagi zlate vrednosti

Washington, 14. februarja. — Predsednik Hoover je včeraj govoril v New Yorku zbranim republikancem, katerim je povedal, da morajo biti dostojni dovolj, da podpirajo vse zdrave predloge nove administracije v bodoče, obenem je pa podal svavilo, da stoji svet pred novo gospodarsko vojno. Hoover je izjavil, da se mora nova ekonomska vojna preprečiti le na ta način, da se gospodarstvo vrne nazaj k zlati valuti. Povedal ni, da ko smo imeli zlato valuto, se je začela najhujša kriza. Hoover je govoril ob priliki posebnega banketa na Lincolnov dan, kjer ga je pozdravilo 1500 republikanskih zastopnikov. Mirno je stal predsednik Hoover poleg svojega sedeža, s svojo soprogo ob strani, ko so navzoči gostje pili zdravico na zdravje predsednika Hooverja — vsak en kozarec vode! Hoover je pripeljal s seboj tudi svoje kabinetne tajnike. Policija je odredila obsežno varnostne priprave, ko se je Hoover pripeljal v New York. Tekom svojega govora, da se da mednarodnemu denarju trdna podlaga — stabilizacija. In trdna podlaga, je rekel Hoover, mora priti samo od zlate valute, h kateri se morajo narodi vrniti. Povdarjal je, da se ne čuti užaljenega, ker ni bil ponovno izvoljen, pač pa je pozival svoje pristaje, da pomagajo novi vladi pri vseh dobrih načrtih. Končno je izjavil, da je volilo 15.000.000 državljanov za njega, in izjavil je prepričanje, da se bo republikanska stranka v doglednem času vrnila k vladi.

Korajžen dečko

Akron, Ohio, 13. februarja. Dva dečka, 10 letni Stanley in 8 letni James, sina staršev Michaela Stepanich iz Akrona, sta šla v nedeljo s svojima sankama na Summit jezero na drsanje. Led je pa bil pretenak in se je vrtil, in oba otroka sta padla v ledeno mrazlo vodo. To je opazil 14 letni James Lavery, učenec St. Mary's šole, ki je dober plavalec. Skočil je v vodo in plaval proti mestu, kjer sta se potapljala oba dečka. Toda boriti se je moral s takimi kepami ledu, da je šlo plavanje le počasi naprej. Medtem sta oba otroka že utonila, in Lavery sam bi zginit od vrode, da se ni prijel za kos ledu, dočim so njegov polžaj opazili drugi ljudje, ki so poklicali ognjegašce, katerim se je končno posrečilo dobiti fanta iz vode. Ljudje smatrajo mladega Lavery kot junaka. Trupla obeh Stepanich otrok so uro pozneje potegnili iz vode.

Težki milijoni

Sinoči sta odnesla mestni finančni direktor Lamb in detektiv Hogan iz Clevelanda za \$3.200.000 bondov, katere je kupila neka newyorška tvrdka, da financira mestno blagajno. Vsega skupaj je bilo 3.200 bondov, vsak za \$1.000.00, in župan Miller je moral vsakega osebno podpisati, predno je veljaven. Podpisati je moral 3.200 krat svoje ime, kar ga je vzelo tri ure in 15 minut.

Jack Nagode umrl

V torek zvečer je preminul v mestni bolnici poznani rojak Jack Nagode, star 45 let. Truplo ima v oskrbi pogrebni zavod Jos. Zele in Sinovi. Podrobneje poročamo jutri.

Gov. White podaja program glede depresije. Delo je glavna zadeva

Columbus, Ohio, 14. februarja. — Governor države Ohio, Geo. White, je podal danes program glede depresije in brezposelnosti. Program obsega pet točk in je sestavljen tako spretno, da ga bodo najbrž porabili tudi governerji drugih držav. Program, ki ga je razvil governer White, je sledeč: 1. Državna vlada mora hraniti v vseh svojih oddelkih. To se pravi ne zniževati plače, pač pa odpraviti nepotrebne izdatke. Vladnim uslužbencem, ki štejejo na tisoče, se mora dati zagotovilo, da je njih delo sigurno, sicer se vseli v nje strah, prenehajo s kupovanjem in depresija nastopi še bolj ostro dobo. Raditega pa mora vlada natančno določiti, kaj so potrebni in nepotrebni stroški, kajti le potem bodo tudi davkoplačevalci vedeli, kakšne dolžnosti imajo napram državi. 2. Strup današnjega položaja obstoji v tem, ker so ljudje brez dela in tudi oni, ki delajo, ne vedo, koliko časa bodo to delo ohranili. 90 odstotkov onih ljudi, ki še danes delajo v državi Ohio, bo ostalo na delu, kajti kompanije so znižale svoje uslužbe do minimuma, toda težava je v tem, da ti delavci se ne počutijo varne pri svojih delih, ne vedo, ali bodo ostali ali ne. Oni služijo, toda se bojijo trošiti iz strahu, ker ne vedo, koliko časa bodo delali. Delodajalci bi morali priti na dan z absolutnim zagotovilom, da so sedanji uslužbeni varni pri svojih delih. 3. Prosperiteta se začne na vašem lastnem domu. Oni, ki si pomagata sam, pomagata svojemu sosedu. Ljudje bi morali več trošiti. S tem pride denar v cirkulacijo, več blaga je treba naročiti, več naročil dobivajo industrije. Denar, zakopan doma, pomaga, da zgrubiva dnevno stotine nadaljnjih delavcev delo, ker denar skrit v podstrešju, ne nosi nikomur dobička. 4. Vsako mesto, vsaka vas v državi Ohio bi morala dati lep vzgled s tem, da hrani, poleg tega pa preskrbi dovolj koristnih del za največje mogoče število brezposelnih. 5. Stotisoče ljudi je v državi Ohio, ki se morajo zanašati na javno dobrodelnost za življenje. In ti stotisoči niso sami krivi za ta položaj. Potrebujemo pa obleke, živila in gorkote ter strehe. Medtem pa imamo v naši državi ponovne tisoče, ki imajo v svojih shrambah, podstrešjih in kletah polne obleke, preveč živeža. Dolžnost teh bi bila oddati tozadevnim organizacijam vse, kar sami ne rabijo, in državljanji države Ohio bi morali letošnje leto vporabiti za to, da se znebijo vsega, kar absolutno ne potrebujejo, pač pa leži leta in leta v njih stanovanjih, da dobijo te stvari oni, ki so brez vsakih sredstev. Da, governer celo svetuje onim, ki imajo delo in stalni zaslužek v Ohio, in tudi teh je stotisoče, da podarijo celo stvari, katere rabijo, sami pa kupijo novo blago in s tem podkrepijo trgovino in industrijo. Čimveč kupovanja, toliko več dela in trgovine, toliko več zaslužka, pravi governer.

Iz Floride

Mr. Jos. Zele, slovenski pogrebnik, in Henry Prince, pozdravljata rojake iz solčne Floride. Namen obeh je obiskati Miami, Florida in vse znamenite kraje v tej deželi.

Svetovalec novega predsednika, Moley, vidi konec prohibicije

New York, 14. februarja. — Raymond Moley, ekonomski svetovalec novega predsednika Roosevelta, bivši Clevelandčan, je imel včeraj govor pred bivšimi dijaki Columbia univerze. Tekom govora je izjavil, da je prepričan, da je usoda prohibicije v Ameriki zapečatenata. Tekom svojega govora se je prof. Moley obrnil proti dr. Nicholas Butlerju, ki je predsednik Columbia univerze in večen nasprotnik prohibicije, in mu je rekel: "Gotovo vam srce bije veselja in hvaležnosti, ko vidite danes, da se rušijo zadnji temelji stavbe, katero ste vi od njegovega postanka, v letu 1919, tako prepričevalno in uspešno napadali. Danes je prišel ameriški narod z vami vred do spoznanja, da je storil napačen korak, ko je upeljal prohibicijo." Glede novega predsednika Roosevelta se je prof. Moley izjavil: "Program Roosevelta moramo podpirati v vseh njegovih bistvenih točkah. Nobenega drugega izhoda ni iz depresije. Ako zaidemo v to ali ono drugo direkcijsko, tedaj bomo šli še bolj navzdol."

Smrt rokoborca

New York, 14. februarja. — Governor države New York, Lehman, je odredil obširno preiskavo, ki naj dožene vzroke, zakaj je ameriški rokoborec Ernest Schaafe umrl nenadno smrti tri dni potem, ko je nastopil v rokoborbi z laškim velikonom Primo Carnera. Državna boksarska komisija bo morala dognati, ali je umrl Schaafe radi udarca, katerega mu je prizadela Carnera ali so bili drugi vzroki. Vse osebe, ki so bile interesirane pri rokoborbi finančno ali drugače, so bile poklicane pred državnega pravdnika, ki je izdal zaporno povelje proti Italijanu. Tehnično bo Carnera obtožen uboja. Kot znano, so navzoči sportniki pri rokoborbi, ki se je vršila zadnji petek v New Yorku, izžvižgali Italijanu, češ, da se ni držal sportnih pravil.

Darovi

Za Slovensko mladinsko šolo S. N. Doma na St. Clair Ave. so darovali: Jos. Drobnič iz 73. ceste \$3.00. Za Jugoslovansko šolo moderne umetnosti so darovali sledeči: neimenovan \$1.00, Slovenski Pečlarski Klub \$5.00, Bob Tekautz orkester \$8.00, društvo Naprej št. 5 SNPJ \$1.00, društvo Carniola Tenta, št. 1288 T.M. \$5.00. Iskrena hvala vsem darovalcem za darove. — Prosvetni odbor SND.

Jednota pomaga

Iz finančnega izvestja, ki ga je poslala K. S. K. Jednota raznim državam v Ameriki, kjer posluje, posnemamo, da je kupila K. S. K. Jednota za \$20.000 vrednosti bondov v Cuyahoga okraju, kar pride v korist brezposelnim v Clevelandu. In investicija K. S. K. Jednote je popolnoma varna.

Sinko dospel

Pri dobro poznani družini Mr. in Mrs. Anton Kastelic, 1091 Addison Road, so dobili včeraj princa. Mati in sinko se nahajata v Mt. Sinai bolnici, in se dobro počutita. Iskrene čestitke družini.

Bolan na domu

Mr. Frank Mačerol, poznan tudi kot "Mack," se nahaja bolan na svojem domu na 1172 Norwood Road.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75.
Za Evropo, celo leto \$6.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRO, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1903, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 38, Wed., Feb. 15th, 1933

Nesrečna Avstrija

Dunajski dopisnik največjega ameriškega časopisa "Times" opisuje v članku "Austria infelix" (Nesrečna Avstrija) težke politične in gospodarske prilike, ki prevladujejo danes v avstrijski republiki. Dopisnik povdarja, da pretili Avstriji končni pogin radi nezasišano strupeno borbo, katero vodijo posamezne politične stranke v avstrijski republiki — ena proti drugi. Ko dopisnik najprvo omeni popolnoma spremenjeno zunanjo sliko nekdanj "najbolj veselega mesta v Evropi" — Dunaja, nadaljuje sledeče:

"Kljub vsem težavam, skozi katere hodi danes avstrijska republika, pa vidijo optimisti za njo vendar žarek boljše bodočnosti, in to v obliki novega zunanjega posojila Avstriji. Medtem je pa avstrijski zunanji dolg narastel na 102 milijona funtov sterlingov, kar znaša v normalnih razmerah nekako petsto milijonov dolarjev.

"Toda kako bo sploh kdaj mogoče odplačati ta ogromni dolg za malo Avstrijo, ko niti za obresti ni, tako modrujejo davkoplačevalci v Avstriji. V preteklem letu ni mogla Avstrija prihraniti niti najmanjših svote, da bi jo vporabila za plačilo obresti. In v proračunu za leto 1933 tudi ni postavljene nobene svote tozadevno.

"Tekom zadnjih dveh let je dunajska občinska uprava oddajala vsa svoja naročila dunajski industriji, toda država ni imela sredstev, da bi plačala za ta naročila. Dunajska občinska uprava je namreč v socialističnih rokah, dočim se nahaja centralna vlada avstrijske republike v rokah krščanskih socialistov. Odkar je bila zaključena svetovna vojna in je Avstrija postala mala republika, je v tej republiki neprestana in strupena borba med socialisti in krščanskimi socialisti za nadvlado. In zgodi se, da na Dunaju zmagoje socialisti, po ostalih provincah pa zmagoje krščanski socialisti, ki dobijo tako centralno vlado v roke.

"Po končani svetovni vojni je socialistična stranka v Avstriji po mišljenju krščanskih socialistov postala sila, s katero se mora računati v vsakem slučaju. In so obtožili socialiste, da vodijo strankarsko politiko. Pred vojno je bila uloga krščansko socialne stranke v državni upravi zelo majhnega pomena. Stranka je imela vodilno mesto na Dunaju, a državna politika je bila v rokah vladarja in dvorske klike. Pred vojno socialisti niso smeli biti zaposleni v mestni službi mesta Dunaja, niti učitelji niso smeli biti. Tekom vojne so pa razvili močno propagando, ko so obtožili kroge krščanskih socialistov, da so oni izzvali vojno s Srbi. Takoj po vojni so socialisti dobili v roke dunajsko mestno vlado, kateri so z malimi spremembami načeljevali skoro do danes, toda v centralni vladi se socialisti niso mogli uveljaviti, kajti kmetje in mali obrtniki po provincah nimajo ne ušes, ne volje niti razuma, da bi sploh kaj imeli opraviti s socialisti na Dunaju.

Pri centralni vladi avstrijske republike se nahaja 165 poslancev, in izmed teh jih imajo krščanski socialisti 93, socialisti pa 72. Medtem je pa jasno, da mora centralna vlada skrbeti za vso Avstrijo, torej tudi za socialistični Dunaj, ker če tam denarja zmanjka, ga zmanjka dvema tretinama Avstrije. Naloga krščanskih socialistov pri centralni vladi je bila očitno mnogo težja kot pa naloga socialistične vlade na Dunaju. Centralna vlada mora dobivati posojila na kredit, ker dunajska vlada sama ne more dobiti ničesar. Ob istem času mora centralna vlada pomagati kmetom, da jih varuje pred socialistično in boljševiško propagando.

"Vse te potrebe, zahteve in nujnosti so pripravile avstrijsko centralno vlado, da je iskala posojilo pri Ligi narodov, pri takozvani Mednarodni banki. Posojilo je prišlo, toda v očigled razbitih razmer v Avstriji ni pomagalo prav nič. Danes beži avstrijski kapital iz Avstrije, o rednih finančnih in industrijskih razmerah ni več govora, kredita ni nikjer več, in med vsemi revnimi deželami v Evropi je danes menda Avstrija najbolj nesrečna. In največ te revščine ima pripisati strupenemu strankarskemu boju, ki ne pozna v fanatiki idej lastnega brata.

D O P I S I

Cleveland (Nottingham), O. — Prijetna dolžnost mi je sporočiti širši javnosti v naši okolici, da smo ustanovili šivalni klub, ki je bil tako potreben. Vsaki ženi bi svetovala, da pristopi v klub, ker nihče ne ve toliko, da ne bi rabil še nekoliko šole in učenja. V tem klubu se bo vsaka marsikaj dobrega koristnega naučila. Veseli me, ko slišim, da so ženske ja-že tako, da ženske delajo, moški ko vesele, da se je ta šivalni klub ustanovil.

Torej katero veseli, naj pri- vseh drugih skrbi, moramo gde v četrtek od 1. do 4. ure po- dati tudi za napredek dušva. pol dne k Mrs. Iskra, 19511 Kil- deer Ave., kjer bo vsaka pri- sklenilo, da priredi na 15. feb- jazno spejeto. Upam, da se na- zbere veliko, ki bomo pridno ši-

Euclid, O. — Dolgo že ni bilo nobenega dopisa od našega dru-

štva "Napredek," št. 132 JSKJ.

Morda bo kdo mislil, da smo ta-

se bo vsaka marsikaj dobrega

koristnega naučila. Veseli me,

ko slišim, da so ženske ja-že

tako, da ženske delajo, moški

ko vesele, da se je ta šivalni

klub ustanovil.

Torej katero veseli, naj pri-

vseh drugih skrbi, moramo

gde v četrtek od 1. do 4. ure

po dati tudi za napredek dušva.

pol dne k Mrs. Iskra, 19511 Kil-

deer Ave., kjer bo vsaka pri-

sklenilo, da priredi na 15. feb-

jazno spejeto. Upam, da se na-

zbere veliko, ki bomo pridno ši-

To bo v soboto večer. Pa ne bo samo ples, ampak bodo tudi lepe nagrade za najboljše plesalce. Tudi pevsko in dramsko društvo Adria je obljubilo, da nam pride zapet nekaj pesmi. Iz West Parka pride pa moški zbor društva Danica.

Preveč bi bilo naštevati vse posamezne točke, zato pa samo povem, da bo nekaj takega, kar še ni bilo pri enakih prireditvah. Zato vabim vse cenjeno občinstvo od tukaj in iz okolice, da se udeležijo te prireditve, ker se boste prav imenitno zabavali. Pripeljte seboj tudi svoje prijatelje, ker društvo obeta mnogo fine zabave. Godba bo izvrstna in za suha grla bo vesstransko skrbel odbor. Pozdravi! Louis Godec.

Euclid, O. — Prosim malo prostora v Vašem cenjenem listu. Ko tukaj v Euclidu opazujem gibanje raznih društev in organizacij, ko opazujem njih prireditve, ne morem izreči drugačne sodbe, kot da je vse premalo reklame in ne preveč. Kako je pa to, da so se ta društva tako lepo organizirala? Od kod vse to, saj prej jih ni bilo toliko? Gotovo mora biti kak organizator in to tudi je v osebi Rev. Bombača. Včasih smo prirejali zabave z boljšo reklamo, kot je bila zabava vredna. Sedaj so pa zabave boljše kot reklama.

Opazovala sem igro "Sv. Elizabeta." Nikdar si ne bi mislila, da so članice Oltarnega društva zmoglo predstaviti tako lepo igro, kot so jo. Tudi krasne obleke so si same napravile. Za to igro je vsakomur lahko žal, ki je ni videl, pa še za tako malo vstopnino.

Ako bi hotela naštevati še vse druge prireditve, bi se moj dopis preveč raztegnil. Zato bom pa samo poročala od kluba skupnih društev fare sv. Kristine. 19. januarja je bila letna seja; v odbor so bili izvoljeni sledeči: predsednik Frank Kosten, podpredsednik Jack Štekal, tajnica Jennie Intihar, blaginjakarka in zapisničarka Mary Vidmar; nadzorniki: Mr. Štefančič, Alojzija Poje in Mary Stusek. Na tej seji je bilo sklenjeno, da se priredi na pustni torek maske-radno veselico v korist cerkvene blaginje. Razne veselice in zabave pod nadzorstvom cerkvenih moži in duhovnika so bile še vedno dostojne, ne da bi ugled kaj pri tem trpel, ljudje pa imajo svojo zabavo. Postni čas se bliža in vsakdo se rad razveseli. Nekateri se že tako napravijo, da jih je vredno priti pogledat. Darila se pa tudi dajo tako lepa in posebno sedaj jih bo precej in lepih. Da bo pa vse dobro izpadlo, se prosim vse zastopnike društev, da pridete vsi na sejo 16. februarja v šolske prostore. Tudi se sliši, da bi se radi nekateri odzvali pri društvih, kjer se nimajo svojih zastopnikov. Ako bi se radevolje odzvali našemu vabilu, bi bili dobrodošli, ker več društev skupaj, bolje je.

Ko opazujem, kako posamezna društva lepo napredujejo in kar prirede je tudi vredno pohvale, zato ne dajmo se jim, češ, vi, ki vas je toliko, pa ne zmorate. Korajža velja, društva so za nami, ki bodo skušala po svojih zastopnikih sodelovati in se udeležiti v velikem številu.

Iz letnega cerkvenega računa je razvidno, da je pomoč res potrebna, pa kljub temu se čudimo, kje se je toliko denarja skupaj zbralo, ko vsak joku, da nima nič. Po malem in s požrtvovalnostjo mnogih, se doseže cilj, da smo skozi prerinili v tej krizi, da nismo nazadovali.

Zatorej društva naše naselbine, skušajte po svojih zastopnikih sodelovati. Ako vam ponudijo tike, ga kupite. Pripeljte še svoje prijatelje, ker zabavati in veseliti se dostojno je tudi zdravju potrebno. J. I.

*Pridelek orehov v Braziliji je letos skoro popolnoma uničen radi suše.

Sokolski večer

Vsak ponedeljek in četrtek zvečer se shaja collinwoodska mladina k rednim sokolskim vajam, in se pod večim načelstvom uči potrebnega znanja vzdrževati zdravo in krepko telo. Njih shajališče je v spodnji dvorani Slovenskega Delavskega Doma na Waterloo Rd. Raznoliki so ti sokolski mladiči in mladenke: eni veliki, drugi zopet mali. Povedano jim je bilo, da je vezbanje telesa neobhodno potrebno, kajti le s primerno vajo in gibanjem je mogoče, da dobi živčevje odporno silo za življenje.

Collinwoodski Sokol je zadnje čase komaj živel. Mala skupina mladine je bila, ki je od časa do časa pohajala k rednim vajam. Starejši so bili bolj brezbrizni: premalo so posvečali pozornosti, ki je tako brezmejno potrebna za vzgojo naše mladine. In sedaj? Baš mladina je, ki je obrnila vsestransko pozornost nase. Sokolske vrste so se pričele nepričakovano množiti. In rezultat je, da se redno vsak ponedeljek in četrtek zvečer priključijo nekaj novih mladičev in mladenk v vrste Sokola.

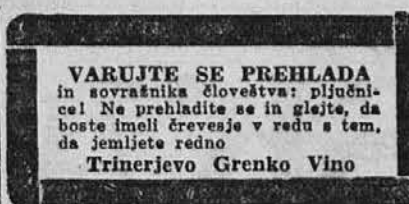
Nikakor bi ne bilo prav in častno, da bi se mladino prepustilo samo sebi. Nujne važnosti je, da se tudi starejši, posebno starši otrok, ki pohajajo na vaje, snidejo skupaj in s tem pokažejo mladini, da odobrava jo.

PRVO USODEPOLNO SREČANJE S ZEMLJO

Danes, ko se beleži dan 15. februarja, nam uhajajo spomini na solčno Florido, tja doli na polutok, kjer ima ameriška armada zrakoplovni pristan v bližini mesta Miami. To mestce je v zvezi z zgodovinskim dogodkom ameriške avijatike, v kateri je služil sin poznane in ugledne družine Jos. Zeleta, slovenskega pogrebca v Clevelandu. Mladi Ferdinand je služil kot avijatik pri ameriškem koru marine, ter se vsled svoje podjetnosti povzpela do poklicnega strokovnjaka v tej panogi. Vse ga je vzbujalo in njegovi predstojniki so mu naklonili čast inštruktorja v vojaški letalski stroki. Mladi Ferdinand je hrepel po višavi in zračni plovbi. Srečnega se je počutil, kadar je propeler rezal ostri zrak in truplo aeroplana zapuščalo zemljo pod seboj. Višava in zrak je bil ideal nadebudnega in umsko razvitega mladeniča.

Mladi Ferdinand je bil rojen 20. maja 1896, v Slavini pri Postojni. Osnovno, ljudsko šolo je dovršil v Clevelandu, ter absolviral višjo šolo s prav dobrim uspehom. Kot otrok je kazal veliko nagnjenje do mehanike in kot mladeniču se je nudila prilika, da izpolni svoje želje in jih postavi v dejstvo. Komaj mu je bilo pet let, ko ga je teta pospremila v svet za očetom, ki si je šel iskat boljše kos kruha v Ameriko. Oče je sinu ustregel vsaki prošnji, kjer je videl, da mu ima v bodočnosti koristiti. Nepopisno je bilo veselje mladega Ferdinanda, ko mu je oče dovolil vstop k ameriški armadi v Koru marine. Kot izborni avijatik je bil v ponos armade in očeta samega, ko je prejel o njem pohvalna pisma.

Dopolodne usodnega dne se je Ferdinand dvignil v zrak z umetno ustvarjeno zračno ptico in poleg njega v drugem aeroplanu pa njegovi sovrstniki. Pričele so se zračne vežbe in letala so okroževala letalsko polje po vzorcu vojnih manevrov. Kratek sunek in nepredvidni zalet sovrstnika iz drugega letala, je strmoglavilo Ferdinanda na zemljo in močan truš je postal usodapolen za njegovo mlado življenje. Pri padcu je truplo aeroplana zadela v dva rastoca drevesa, ter odčesnilo vrhova. Izpod železa in zdrobljenega lesa, zaritega v zemljo, so izveliki smrtno ranjenega Ferdinanda, kateri je izdihnil svojo mlado

njih dobro voljo. Za boljše spoznavanje med seboj, je članstvo Sokola sklenilo na zadnji redni mesečni seji prirediti primeren sokolski zabaven večer, in sicer v petek, 17. februarja. Sestanek ali družabni večer se bo vršil v spodnji dvorani Slovenskega Delavskega Doma na Waterloo Rd. Posebnega programa ni, pač pa bo na razpolago razlaga o vzvišeni sokolski ideji in kako isto obdržati. Na poljubo si bo, kdor bo želel, privoščiti proste zabave v igranju kart, za kar bo na razpolago vse potrebno. Pripravljeni odbor se marljivo trudi in žrtvuje, da bo sestanek v vseh ozirih prava idealna sokolska zabava.

Članstvo Collinwoodskega Sokola vabi vse dobročutne so-mišljenike, da posetijo naš sokolski večer. Vstopnina je samo 25 centov za osebo. Kdor čuti sokolsko, bo navzoč. Kdor želi in ima dobro voljo opogumiti sokolsko mladino do vztrajnega dela in vzvišenih ciljev sokolske ideje, naj nikar ne zamudi, pač pa se odloči petek večer 17. februarja biti navzoč med Sokoli in Sokolicami v spodnji dvorani Slovenskega Delavskega Doma na Waterloo Rd. Zdravo!

Članstvo Sokola.

dušo nekaj časa pozneje po usodepolni nesreči. Tako se je končalo to mlado življenje, v katero smo stavili kot narod veliko zaupanje na polju avijatike. Vest o tragični smrti mladega Ferdinanda je pretresla vse rojake, ki so pokojnika poznali in vsled njegove pogumne volje in legega ponašanja visoko cenili. Lahko si je misliti, kako je bridka in nepričakovana vest strla očeto srce ob mislih, da vez med sinom in očetom je za vedno pretrgana. Spominjam se pred leti, ko sva z Jos. Zeletom obiskala pri mednarodnih tekmah avijatsko tekmo v Clevelandu, ob nastopu vojaške skvadre, kako mu je solza zagrnila iz oči po izmučenem licu. Vedel sem komu velja ta kaplja ljubezni in za njo globok boleč vzdihljaj. Očetovo srce je iskalo svojega sina med mnogimi, toda njegov duh iz višav je smehljaje oznanjal "zame je dopolje-no." Rahla tolažba nad sorojalkom je očeto pogled odvrnila od višav k zemlji in rutica, potegnjena preko oči, je izbrisala vidni znak žalosti.

Trepetaje, drhtečih rok se ne srečni oče rad spominja kraja, kjer je zakopana njegova sreča otrokove ljubezni. Ob spominu mu kaj rada zaigra solza v očesu in kadar ga pot nanese na mirodvor, se z vso ljubeznijo ustavi ob sinovi gomili, kateri ostanki so bili prepeljani iz Floride v Cleveland. Vsako leto tega dneva je hodil na grob svojega sina in na njem izlil svoje ljubeče srce z rahlim pomenkom do njega, ki mu je ostal za vedno neviden, molčeč in nem.

Letos, po štirinajstih letih očeto ve boleli nad bridko izgubo, se je odločil, da njega ne bo na grobu sina, ampak hoče nekaj več in to spominov za pokojnim. Podal se je v Florido na kraj nesreče pod rastoče lesove ob obali Atlantika na zrakoplovno pristanišče, kjer je pred leti pogumno plul sin nad višavami te poetične pokrajine. Sklenil je stopiti ob določenem času pod drevesa, kjer je truplo aeroplana zadelo v izrastek narave, hoteč zadržati mlado življenje pred smrtno nesrečo. Le vrhova sta odletela, ki nista mogla kljubovati zapovedi narave. Okleščena drevesa in pod njima v mahu razrita zemlja je ostala ubogemu očetu edini spomin na živečega sina. Njegovi kora-ki, njegov pogled, njegova sol-

Če verjamete al' pa ne.

Na našem zadnjem lovskem pikniku 5. februarja sem zvedel o zdravilstvu, ki nima primere v medicinski vedi in se gredo lahko vse učene knjige solit pred takimi recepti, kot sem ga slišal tisto nedeljo.

Ko smo stali okrog ognja in poslušali, kako se peče krompir, je eden naših fantov nekoliko

za in bridkost je na višku ob času, ko bodo čitatelji sledili tem vrticam. Oko očeta bo iskalo nad lesovjem zračno ptico, v kateri naj bi se brezskrbno vozil duh najnega Ferdinanda. Nesrečni oče se bo srečen počutil, ko bo stal na tej grudi, kjer je bil zadnji pozdrav in poslednja želja po sinu izrečena na očeta. In kdo na svetu more te bridkosti v večji miri občutiti, kot nesrečni oče na mestu kraja nesreče?

V duhu se pridružujem kot prijatelj detinskih let mladega in pokojnega Ferdinanda, njegovemu očetu, ki stoji pod lesovjem s pogledom k nebu, iskaje utehe razbolelemu in strtemu sreč, ki v duhu išče plavajoč duh pokojnika po višavah vseмирja. Čarobno pluska morskil val ob steno skalovja in melodično brni morskil veter čez morsk gladino do lesovja in razrite grude, ter poje pokojniku enomerno pešem: "Dragi sin zemlje, počivaj v miru na veke." Žalostni oče kloni v togotil glavo in topli vetriček mu briše solzo na spomin njegove umorjene nade. Tudi njemu je dopolnjeno, ker je zaobljubo izpolnil na spomin usodepolnega dneva. Ko se vrne, bo zopet njegova uteha na grobu zemlje, kjer počivajo ostanki pokojnega sina. Od mnogih domačinov, ki žive v tej zemlji, se pridružujem žalostni obletnici z simpatijo v sreč in izrazom največjega sočustva.

Joško Penko.

zastopnik Ameriške Domovine.

"IZGUBLJENA PAMET"

V Idaho se pripoveduje o zveznem senatorju Borahu zanimiva anekdota, iz prvih dni njegovega delovanja kot odvetnika. Neki Jim Lusk je slišal, kako je neki ogromen Kanadčan izrekel nekaj nedostojnih besed o neki ženski. Lusk, ne bodi len, treščil velikana po glavi s 14 inčev dolgim vijakom. Kanadčan na so odpeljali, napol mrtvega.

Borah je zagovarjal Luska pri obravnavi in prav slaba jima je predla. Navzoč je bil pobiti Kanadčan, ki ni umrl, ampak njegov zagovornik je povedal porotnikom, da je vsled udarca na glavo izgubil ves spomin, torej ne bo nikdar več zdrav, zato mu mora Lusk plačati veliko okškodnino. Borah ga je začel izpraševati. Najprej je ukazal, da se je postavil poleg Luska, ki je izgledal kot pravi pritlikavec poleg velikega Kanadčana.

"In sedaj," je rekel Borah Lusku, "boš pokazal, kako si udaril Kanadčana." Iz žepa je potegnil Borah mal vijacek, katerega je dal Lusku v roke. Ko je hotel Lusk z malim vijakom pokazati, kako je udaril po glavi Kanadčana, je ta nenadoma vzkliknil: "Pa saj to ni vijak, s katerim me je obtoženi udaril!" "Tako?" se začudi Borah, "kakšen vijak pa je bil?"

"Bil je najmanj 14 inčev dolg in precej težak. Prav natančno vem to."

"Kako se pa moreš spomniti, da je bil vijak 14 inčev dolg, kot si pa poroti preje povedal, da si izgubil ves spomin?" ga vpraša Borah.

Kanadčan je bil v zadregi in je videl, da se je prenačil. Porota je pa oprostila Luska, po dveminutnem posvetovanju.

pokašljaj. Ali zato, ker se je po grlu še pijača praskala, ali zato, ker mu je dim silil v žolodec. Sliši ga naš Jože Kozelj, ki je imel vrhovno komando nad krompirjem, pa pokašljevalca takoj nagovori z jako usmiljenim glasom:

"Kaj pa kašljaš? Ali si prehlajen? Ni dobro pokašljevali in če hočeš, ti bom povedal zdravilo, da boš v 24 urah zdrav in ne boš prihodnjih pet let niti enkrat zakašljaj."

Tedaj smo pa vsi postali radovedni na to zdravilo, pa obstopimo bolnika in zdravnika, da slišimo nasvet, ker bi ga morda lahko ta ali oni rabil.

Pa nadaljuje Jože: "Dobro poslušaj, kar ti bom povedal. Ko prideš danes zvečer domov, nalij v pisker kvort vode in postavi da se jo navre toliko, da jo bo za dva kvorta. Potem pa vzemi šefarco in posnemni pene z vrele vode. Pene stresi v malo skodelico in dodaj peščico cimeta, en jajčni rumenjak in pest krušnih drobtin. Vse to mešaj s prsti, da postane precej trdo, nekako tako, kot kit, kot ga rabimo pri oknih. Iz te zmesi napravi dva "pilna" in jih deni na omario poleg postelje. Nato pa pojdi spat. Ko boš zaspal in boš spal eno uro, vzemi enega teh "pilnov," enega pa vzemi eno uro predno se zbudiš. Garantiram ti, da če se boš ravnal po tem mojem nasvetu, ne boš nikdar več kašljaj."

Recept se mi je jako dopadel, samo to mi ni šlo v glavo, kako je vzel rojak zdravilo eno uro potem, ko je zaspal in enega eno uro, predno se je zbudi. Ampak to je zadeva tistega, ki je kašljaj in ne moja.

Naši lovci in tudi drugi se strašno radi bahajo, kako da imajo pametne pse. Nič jim ne ugovarjam, ampak menda ne baham z mojim, o katerem imam trdno prepričanje, da kaže njegove pameti tiče, da ga ne prekosim noben. Ime mu je "Skippy," dobil sem ga, ali izprosil, od Gradiškihov v Lorainu. Psiček je malo večji od fingrata, ampak ima pa toliko več gajsta v sebi. Dobil sem ga največ za našo bebiko, kateri sem ga obljubil mesto medveda, da se bo igrala z njim. Ampak je bila smala, ker psiček se nas je kmalu vseh privadil, samo s bebiko se nista mogla razumeti. Kolikor bolj ga je hotela bebika božati, toliko bolj je bil "Skippy" nevoljen. Z Johano sva jo pogruntala tako, da psiček ni v njen math otrok in vidi v njih konkurenco, ker je hotel biti on za ta malega pri hiši. In tako se je zgodilo nekoč, da je hotela bebika Skippyta pobožati, ta jo je pa za prstek malo pograbil. Bebika v jok, jaz pa Skippyta za ušesa in ga pošljem za kazen v preganstvo v klet. No, pa sta se končno vendar sprijaznila, da sedaj ne moreta biti eden brez drugega. Delita si bratsko žalost in veselje in bonbončke in kolačke in druge take stvari. Okej.

Zadnjič enkrat so bili sami doma: naša mama, bebiček in Skippy. Mama je v kuhinji tikala moje srajce, bebika in psiček sta se pa v sobi igrala. Naenkrat zasliši mama v sobi ropot, nato pa glasen pok. Skoči v sobo in vidi, kako se bebika pobira s tal, kamor je padla s stola, katerega je bila postavila h kaminu, da pogleda uro, če prav kaže. Milo joče bebika in toži mami svoje gorje. Komaj prileti mama v sobo, pa tresč! ven Skippy skozi vrata in naravnost v klet. Revež si je namreč domisljal, da je on kriv, da se bebika joka in da jo bo dobil po ušesih, pa se je raje sam umaknil. Vidite, tako si je naš Skippy zapomnil, da je bil enkrat tepen, ko je bebika jokala, zato se je pa raje sam umaknil, dasi je bil pri vseh stvari čisto nedolžen.

GLED PEVSKE SEZONE

Cleveland, O. — Na odgovor g. Šemeta glede skupnega nastopa pevskih društev nisem še povsem na jasnem. Res lepo, vevčastno bi bilo, da stopi na plan ogromna armada z našo pesmijo, kakor nam je v primeri predstavljen. Kakor Kongresni trg v Clevelandu, ob enem pa tudi omenjeni, da je imel tisti nastop gotov pomen. Zakaj naj bi se šlo pri nas, v opisu ni bilo omenjeno. Nekje v nekem listu sem tudi čital, ko se je navajalo pevsko zborstvo, da se v delokrog snidejo skupaj in sicer za tistane, ki bi bil najbolj primeren prostor bi bil Slovenski narodni dom na St. Clair Ave. Tudi pri tem apelu nisem opazil, če se vabi vse jugoslovanske ali samo slovenske pevске zbornice?

Nekje drugod se je tudi čitalo, da ni sedaj primeren čas za to, ker vlada preveč nezaposlenost. Na to mimogrede takoj odgovorim, da v času nezaposlenosti imamo bolj priliko misliti na take stvari, kakor da čakamo na izgovor, da smo zaposleni.

Vsekakor je razvidno, da ima-

mo nerešena vprašanja pred nami: kako naj pridemo na plan z našo manifestacijo: kot Slovenci ali Jugoslavlani in kaj naj proslavimo? Ameriko ali Jugoslavijo? Morda se bo komu vprašanje komično zdelo, toda po mojem razumu je važno. Važnost pa prištevam iz razloga, ker naš zbor, z malo izjemo, zastopa gotove strani. Žal, da je tak, pa v danih okoliščinah si skoraj pomagati ne moremo drugače. Zelo bo trd oreh za strel, da se zblizamo. Pevski zbori zagovarjajo v prvi vrsti vero, nato narodnost in potem pa kaj še vse, in za naštevati. Pod zastavo pesmi vlečejo narod na vse mogoče različne stranke. Pri te mešanici, je edino, kar bi bilo priporočljivo, da vsi, ki se ogrevate za idejo, izrazite potem časopisja svoje mišljenje: kako je pot bližja in bolj trdna do cilja.

S tem bi imeli nekako merilo: koliko nas je in na kakšni podlagi, če je sploh kaj vredno misliti na to. Pozdravi!

Primož Kogoj.

KAKO JE MIHA MOŠT VOZIL

Prebredel je pol sveta. Morebiti ga je bilo tudi nekaj čez polovico, a v svoji skromnosti — tudi v besedah je bil precej skromen — ni naš Blaž nikdar pretižaval. Kje je sedaj naš Blaž? Bog vedi! Morebiti ga krije že ruša — gotovo pa je, da nima nič več onih rdečih, bleščečih se lic, kakršne je imel, kadar je prišel do policijskega dobrega mošta. Pravilno rečeno, ne, kadar je prišel do policijskega, pač pa tedaj, ko je bila že najmanj polovica pospravljena. Nu, ob takih prilikah se je našemu Blažu jezik razvezal in kaj rad nam je pripovedoval iz svojega življenja. Najljubša pa mu je bila menda vendarle ona o Mihi, ki je mošt vozil — kakor je pač navada, da se človek oklepa. Ona, kar mu je najbližje in najljubše. Nu, čujte, kako je pravilno Blaž o Mihi, ki je mošt vozil.

„Doma, pri mojem očetu, je bilo vedno vse na visoko, kajti živel smo na tritisoč čevljev visokem hribu. Kadar se je letina dobro obnesla, se je živino na dobro izplačala ali pa se je posrečila kaka izredno dobra lesna kupčija, tedaj smo si pri trdnopolnem poletju privoščili prijetno zimo. Prvi so ves dan ulatili, drugi krmili živino, ženske so predle lan — zvečer pa smo se vsi zbrali v izbi okoli gorke peči in velike mize, klepetali smo, pili, pravili pravljice in dogodljaje, pili mošt in tudi malo smo se pošalili drug z drugim.“

Pod moštom morate razumeti dober sadni sok, katerega so prodajali gostilničarji doli pri fari tudi na sode, a ne samo na kozarce in vrče. Pa je poslal marsikatero leto moj oče, tako, nekaj pred Božičem, hlapca s par voli in sanmi, da kupi mošt. Take dni smo bili otročaji strahno razburjeni: „Danes pride mošt!“ In vsakdo si je pripravil kakšno posodico, da bo lahko mošt, čim prispe, tekel in žuborel v kozarec, lonček, skodelico ali čašico. V svojem življenju še nisem videl ničesar lepšega kakor tisti zelenkasti „krigelček“, katerega sem smel držati pod pipo. Svetle kapljice je potil in ledeno mrzli mošt je tako blaženo segel v nos, kakor nič drugega na svetu.

Češče se je zgodilo, da so duhovci zastali v izbi. Mali hlapec nikakor ni hotel brenkati po cistrah, češ, struna mu je počila. Veliki hlapec ni hotel pripovedovati, češ, spi se mu. Miha ni hotel staviti ugank. Trdil je, da si mora krpiti hlače, a pri takem opravilu ne pride človeku nič pametnega na um. Delala tudi ni hotela peti, pač pa je bila sploh take volje, da je vsakogar, ki ji je hotel kaj „ljubega“ pošepetati na uho, sunila s komoleem, ki je bil špičast

kakor trska. Če je pa tak večer prišel krožiti po izbi vrč z moštom — o, tedaj je bilo razpoloženje kaj kmalu drugačno. Mali hlapec je udarjal po strunah, veliki hlapec si je nabasal pipo in pričel kako pravljico, Miha je pričel takoj spraševati, kje je dobil Adam prvo žlico in dekla je pričela tisto o „premenjeni kozi.“ In ker nisem vedel v takih trenutkih, koga naj prav za prav poslušam, sem pričel tudi jaz sam kaj kmalu ukati in peti. Pa vse to v resnici nismo bili mi, pač pa mošt in prav gotovo ne bi nihče verjel, kako zna taka sveža kapljica brenkati po strunah.

Bilo je nekoč pred Božičem, ko je dejal moj oče Mihi: „Fant, zapreži oba siveca pred sani in pojdi po mošt. K birtu pri cerkvi pojdi. Tu imaš sedem dolarjev za polovnjak; kar ostane je tvoje. Ampak da bo dobro uležen! In srečno se vrni!“

Hlapec je zapregel, naložil na sani verig in vrvi, da bo lahko primerno povezal sod, sedel na vrh in dejal: „Pa pojdemo v božjem imenu!“ In veselo je odpejal.

Ko je prifuhril doli do znamenja, na križpot — prva vodi gori preko sedla do fare, druga pa strmo doli v graben h Koritarju — pa si misli Miha: „Kaj bi rinit gori proti fari, saj ima tudi Koritar mošt in povrh še boljšega.“ Vrgel je „žlajdro“ pod sani in drsal doli v dolino. Pri Koritarju je zavozil v borjač, izpregel volji, ju spravil v hlev in stopil v izbo.

„Kaj pa boš, Miha?“ vpraša natakariča, mlada rejenka Koritarjeva.

„Mošt,“ pravi Miha.

„Polovičko?“

„Več!“

„Mar te danes taka žeja muči?“ se je namuznila natakariča in postavila predenj polič.

„Nežika,“ je dejal Miha — tedaj jo je že prijel krepko za roko, „polič bo vse premalo. Niti predstavljati si ne moreš, koliko ga hočem danes . . .“

Sedaj sta se njuna pogleda srečala in vsakdo je ve, katere ura bije. Napačna ni Nežika, če komu dopadejo nje slamnato rumenkasti lasje in nje pege, ki ne izginejo niti pozimi, pač najbrž radi tega, ker ima vesela natakariča tudi v zimskem času v svojem srčecu poletje. Pa da povem vse: nekaj tednov pred tem dnevom je izgledalo, kakor da se hoče vesele Nežike na vsak način polastiti zima. Zobje je bil izpadel ponoči. In vsled tega je bila tako na smrt žalostna, da so se pivski gostje čudili, zakaj je postala sicer tako vesela natakariča tako molčeca. Ona pa si ni upala odpreti ust, čeravno ne bi bil nihče presledka med zobmi opazil. Tedaj je prišla s komoleem, ki je bil špičast

(Dalje na 3. strani)

MILO URBAN:

ŽIVI BIČ

Roman

Kamra je postala podobna loku s tetivo, napeto, da je kar pokala. Noč je bila podobna lestvi. Mladi mesec v nji z navzgor obrnjenim rogom je bil podoben kljuki, zabiti v modro steno, zvezde pa so bile podobne luknjicam, v katerih je dogoreval ogenj razbeljenih svetov.

To je bilo vse, kar je mogla lličica storiti za svojega Stefana. Verovala je, da bo Bog uslišal njeno molitev in da se bo Stefan vrnil zdrav, krasen domov, in bosta zopet hodila, on s koso, ona pa z grabljami, na polje. Solnce bo takrat večje in lepše, nebesni obok širši; zemlja pod njim pa bo drhtela od razkošja in nagajala za znoj svoje delavce, ki so se vbadali od zore do mraka in niso poznali počitka. Modra senca pod bukvijo v meji bo obstala, in otroci, ležeči v plenih, bodo klicali matere od očetov. Ko bo prišla noč, jih bo našla na potih, ki vodijo domov.

Po drugi strani pa je morala videti, da to ni tako gotovo. Komarju so padli na bojišču četrje sinovi. Četrta pa je ležal bolan za grižo v Galiciji nekje. Skoraj vsaka družina je imela svoje mrljice. Nekaterim so manjkali očetje, drugim bratje, tretjim zopet sinovi. Spomini nanje so se spreminjali v družinske svetinje, ki so jih s spoštovanjem razkazovali. Neka mati je imela po edinem sinu, ki ga je granata razgrnala pod Przemyslom, suknjico iz otroških let. Kdor je prišel k nji, mu jo je razkazovala z besedami:

„Tole je nosil moj Karel, ko je bil majhen.“

In vzela je suknjico z obema rokama in grenko zajokala.

Ljudje so trpeli zaradi slabe prehrane in bolehalo za raznimi nalezljivimi boleznimi, ki so poseben po mestih zavzemale grozeč obseg. Vtihatpale so se tudi v kasarne. Marsikakega vojaka so odpeljali za mesto v bolnišnico v barakah, kjer je umiral v lastni nesnagi, preden je zaslišal žvižganje krogel. Ponoči so odnašali ven te predčasne žrtve vojske, jih polivali z apnom in pokopavali.

Razne možnosti so neprestano prežale na ljudi. Nihče ni vedel, če se danes ali jutri on ali kdo od njegovih najbližjih ne stegne. Pod to zavestjo je otpevala že itak majhna občutljivost in so ljudje postajali do neke mere brezbržnost za smrt. Toda ta brezbržnost ni bila poseben trdnj; pri vsaki priliki je odpovedovala in odkrivala ljudi, ki so bolesto viseli na življenju.

Bili so posamezniki (in dosti jih je bilo), ki so smatrali to zmedo samo za sredstvo v dosego svojih želj. Mlakuža ali nemlakuža, umazanija ali neumazanija: kakor lačne hijene so planili na ljudi, strte od vojske. Neusmiljeno so jim ropali vse, kar so imeli. Izrabljali so zadrege in revščino in dobivali iz njih bogat plen, na katerem so se sušile solze in znoj celih pokolenj. Vsako slabost so znali vnovčiti. Denar je v njihovih rokah rastele z vratolomno naglico in delal iz svojih lastnikov, ki so bili nekdanji ušvi tepci, živeci od odpadkov, spoštovane osebnosti, ki so v njihale nosove nad kmečkimi kožuh.

To vlogo je v Raztokah igral Aron, krčmar in trgovec, sicer človek neznanega porekla, ki je prinesel v Raztoke samo dolge nohte in umazan vrat. Raztočanje so ga opazili šele, ko je imel že zlato verižico na telovniku, obešeno na obe strani, njegova žena pa svilen „krinolino.“ Ko si je pridobil precejšen kapital, ček, ga ni hranil na kupu kakor drugi, ampak ga mojstrsko obračal. Tistim, ki so bili v stiskah, ga je posojal na ogromne obre-

sti, kupoval zemljišča in živino, in znal to vselej ugodno prodati. Sinovi so študirali, hčerka Sarica pa je igrala svetsko damo. O Berlinu ali Dunaju je govorila kakor kmet o svojih opankah. V Raztoke se je prihajala samo naspit in nadomestiti primanjkuje beljakovine.

„Tako čudovito tišino imate tu,“ je govorila, „tak krasen zrak.“

Kadar je bilo za reklamo treba (Sarica je bila že godna za moštitev), je Aron prirejal gostije, na katerih se je zbirala smetana vsega okraja. Prišle so na dan potice, pa tudi vino je bilo, gostje pa so v Hliniku kuhali v kotlih guljaj.

Raztočanje so zijali na te komedije kakor tele v nova vrata. Majali so s kodrastimi glavami in bili tedaj podobni bikom, ki so se ustavili in razmišljali, kaj bi iz tega. Ko pa je gospoda bijana izgnila za ovinkom raztoške doline, so se vračali domov in govorili:

„Čudne reči se gode na svetu.“

„Čudne, res . . .“

Po dolgem molku pa so dodajali:

„To ne bo dobro.“

„Ne bo! . . .“

Tiste dni je prodira v Raztoke čudna govorica. Nekdo je bil v Vranovu in tam izvedel, da gredo jemati zvonove.

Raztočanje so zopet potresli s kuštravimi glavami.

„Kako bi to vendar moglo biti. To ni mogoče . . .“ so rekali. „Zvonovi so vendar sveti.“

„Čemu bi jim vendar bili?“ so se čudili drugi.

„Za topove,“ je pojasnjeval Komar, on je namreč prinesel to novico.

„Saj iz zvonov vendar ne morejo streljati,“ so se prerekali z njim.

„Iz zvonov res ne. Zvonove bodo raztopili in ulili topove iz njih.“

Raztočanje so ostrmeli. Zvone raztopijo in ulijejo topove iz njih? Ali je to mogoče? Iz tistih zvonov, ki kličejo ljudi k molitvi, bodo ubijali ljudi?

Ne.

To bi bilo le preveč.

Raztočane, ki so se že naučili verjeti reči, katere so se jim poprej zdele nemogoče, tej govorici kar niso mogli verovati, tudi pri najboljši volji ne. Zanje je bila predrzna, preveč neverjetna. „To bi bil škandal, kakršnega mi para!“ so si mislili.

Toda, kar niso hoteli verjeti, so silili v nedeljo na lastna ušesa. Po pridigi je dekan Mrva s pridržanim glasom oznanil vernikom, da morajo veliki zvon „Andreja“ žrtvovati vojski. Ista usoda čaka bržkone tudi orgelske pišali in bakreno streho na zvoniku.

Pri maši so Raztočanje pozabili na petje. Minila je ob grobnem molčanju presenečenega ljudstva, ki je sedelo kakor vreče v mlinu z najbolj čudnimi mislimi. Kašelj se je ustavil in dremota je prešla celo največjim zaspancem.

(Dalje prihodnjici)

DNEVNE VESTI

Usodepolno metanje kamenja na avtomobiliste

Oakland, California, 13. januarja. Tu je neki Gene Goff, prodajalec, začel metati ob cesti kamenje v mimo vozeče avtomobiliste. Pri tem je ubil delavca Josepha Peno in nevarno ranil neko žensko. Suroveža je policija aretirala in ga obtožila umora. Adut je zadel več kot dvajset avtomobilov, in vsa cesta je bila pokrita z razbitim steklom.

Na Grškem vozi v avtih le štiri dni v tednu

New York, 13. januarja. Sem je dospela vest, da smejo na Grškem vsi avtomobilisti voziti vsako nedeljo, v ostalem pa le po tri dni v tednu, da se varčuje z gasolinom. Avtomobili, ki imajo 2, 4, 6, 8, itd. številke vozi ob pondeljkih, sredah in petkih, številke 1, 3, 5, 7 itd. pa ob tor-kih, četrth in sobotah.

Od preprostega vojaka do vojaškega maršala

London, 13. februarja. Tu je danes umrl maršal Sir William Robertson, star 75 let, ki je bil edini možki v angleški armadi, ki se je povzpelo od navadnega prostaka do maršala in načelnika generalnega štaba. Kot 18 letni mladenič in sin ubogih staršev, se je vpisal v angleško armado. Služil je v Indiji, v Južni Afriki in pozneje v svetovni vojni. Za zasluge tekom svetovne vojne je bil imenovan načelnikom generalnega štaba, dobil je baronstvo in parlament mu je podaril \$50.000. Tudi od ameriške vlade je bil odlikovan s kongresno svetinjo.

V Ameriki protestirajo proti fašistom

St. Louis, Missouri, 14. februarja. Pred poslopjem v tem mestu, v katerem je nastanjen nemški konzul, se je vršila večeraj velika demonstracija napram Hitlerju, kanclerju nemške vlade in proti fašistom sploh. Deset minut pozneje je že nastopila policija, ki je razgnala demonstrante. Demonstrante je vodil neki 33 letni zameorec John St. Clair, katerega je policija aretirala. Policija je izjavila, da so bili demonstranti večinoma komunisti.

Bivši upornik sedaj sam strelja upornike

Managua, Nicaragua, 14. februarja. „General“ Augusto Sandino, ki je skozi štiri leta vodil uporniško gibanje v republiki Nicaragua, in ki je povzročil, da je moralo 4000 ameriških marinov priti v Nicaragua ter pomagati obstoječi vladi, je večeraj dal sam ustreliti nekega polkovnika in stotnika, ki sta nadeljevala z uporniškim gibanjem, dasi je Sandino obljubil vladi, da bo miroval.

110 novih odvetnikov

Preteklo nedeljo je predsednik najvišje sodnje, Weygandt, zaprisegel v Clevelandu 110 novih odvetnikov.

MALI OGLASI

Odda se

lepa soba za enega fanta; brez hrane. Vprašajte na 1095 Addison Rd. (38)

Naprodaj je konfekcijska trgovina in grocerija na 30. cesti in Payne Ave. Jako dobra prilika za malo drožino, ki je brez dela. Se lahko dobro preživi. Prodajalna je v zelo dobri okolici. Cena je jako nizka. Rent samo \$20.00 na mesec. Oglasite se na 965 E. 77th St. (x)

SUKNJE! SUKNJE!

Pred par dnevi smo dobili iz tovarne veliko izbero zimskih suknj. Imeli jih bomo na razprodaji samo 10 dni. Zatorej žene in dekleta, ne zamudite te prilike. Tovarna nam je dala te suknje v veliko svojo izgubo in mi tudi ne gledamo za velik dobiček in te suknje se bodo prodajale po tako nizki ceni, da se boste kar čudili. Toda opozarjamo vas, da bomo v r n i l e suknje v pondeljek ali torek nazaj, kar jih ne bomo prodali, zatorej pridite po suknje in ne odlasajte, da ne boste zamudili lepe prilike. Na razprodaji je tudi vse drugo blago. Tako so židane obleke od \$1.25 naprej do \$3.25. Obleke za vsak dan pa po 49c in naprej. Pridite in se vam priporočam.

Anton Anžlovar vogal 62. ceste

Zahvala

Vsem našim dragim prijateljem in prijateljicam, ki so nam pripravili „Surprise Party“ dne 1. februarja v S. N. Domu ob priliki 30-letnice najine poroke, se želimo tem potom javno kar najlepše zahvaliti. To je bil prijeten večer v našem življenju, ki nama ostane v trajnem spominu. Presenečenje, ki sva ga doživela ta večer, je nepopisljivo. Z vašo lepo udeležbo ste nam javno pokazali, da ste v resnici iskreni prijatelji, ne oziraje se na današnje razmere, ki so pač take, da bi mislili, da je enaka slavnost skoro nemogoča.

V prvi vrsti se morava seveda zahvaliti Mrs. Felix Surtz, Mrs. Mary Bradač, Mrs. Mary Andolek in Mrs. Albin Novak, ki so zbrale skupaj vse potrebno, kakor tudi Mrs. Angeli Krizman, ki je pripravila tako okusno večerjo, ki bi delala čast najboljši ometi. In najlepša hvala vsem sledečim za udeležbo in za prispevke:

Mr. in Mrs. Matija Krizman, Mr. in Mrs. Jos. Glavan, Mr. in Mrs. Laurich, 58th St., Mr. in Mrs. Felix Surtz, Mr. in Mrs. Joe Bradač, Mr. in Mrs. Frank Petrovič, Mr. in Mrs. Anton Kausch, Mr. in Mrs. Matt Krizman Jr., Mr. in Mrs. Rud. Novak, Mr. in Mrs. Steve Andolek, Mrs. Celia Knafele, Mr. in Mrs. Jakob Perušek, Mr. in Mrs. Jack Vidmar, Mr. in Mrs. John Zaverl, Mr. in Mrs. Anton Novak, Mr. in Mrs. Fr. Mervar, Mrs. Julia Brezovar, Mr. in Mrs. Jos. Zele, Mr. in Mrs. Fr. Belaj, Mr. in Mrs. Mike Telich, Mr. in Mrs. Anton Koren, Mr. in Mrs. Ciril Kunstel, Mr. in Mrs. Batevz, Mr. in Mrs. Janzevich, Mr. in Mrs. J. Bruss, Mr. in Mrs. Jos. Ogrin, Mr. in Mrs. Hoffert, Miss Mary Blatnik, Mr. in Mrs. A. Baraga, Mr. in Mrs. Mlakar, Mrs. Frances Hochevar, Mr. in Mrs. Lud. Brezar, Mr. in Mrs. John Tomažič, Mr. Wm. Bodeker, Mrs. Helen Mally, Mr. in Mrs. Charles Levec, Mr. in Mrs. Tom Zakrajšek, Mr. in Mrs. Anton Lušin, Mrs. Mary Vidmar, Mr. in Mrs. Anton Lach, Mr. in Mrs. Jos. Štampfel, Mrs. Antonia Mak, Mrs. Stefančič, Mrs. Mary Kushlan, Mrs. Josephine in Mitzi Bencin, Mrs. Marie Hecker, Mrs. Mary Makovec, Mrs. Mollie Glicker, Mrs. Julia Bradač, Mrs. Mary Unetič, dr. Rack, Mrs. Mary Jerman, Mrs. Josephine Mežnaršič, Mr. in Mrs. Ignac Šepie, Mr. in Mrs. Jack Novak, Mrs. Ana Tomšič, Mrs. Korošec, Mrs. Mary Krainz, Mr. in Mrs. Charles Russ, Mr. in Mrs. Joe Plemen, Mrs. Johana Mandel, Mr. Anton Bobek, Mrs. Mary Jancigar, Mrs. Josephine Seelye, Mrs. Rose Bizjak, Mrs. Josephine Posch, Mrs. Ella Jensen, Mrs. Louise Trenta, Mrs. Steffie Koncilija, Mr. Jaka Debevec, Mr. Jos. Stupica, Miss Sophie Posch, Mr. in Mrs. Azman, Mr. in Mrs. Cimperman, Mr. in Mrs. Klaus.

Najlepša hvala Mrs. Frances Kasunič, Mrs. Mary Novak, Mrs. Therese Zelle, kot tudi dekletom od društva St. Clair Grove, 98, W.C. za pomoč v kuhinji, kot tudi za lepo potrežbo gostom. Sprejmite najbolj prišreno zahvalo za krásni „dining room set“ kot tudi za imenitni pralni stroj, katerega ste nam postavili na dom poleg prijetne zabave. Ob vsaki priložnosti vam bomo iz srca radi vračali z vsem, kar bo pač mogoče in še enkrat kličeva: Najiskrenejša hvala vsem skupaj za vse in za lepe čestitke, ki ste jih napisali v posebno knjižico.

Družina Frank in Jennie Jerič

6524 St. Clair Ave.

Zahvala

Globoka hvaležnost naju navdaja do naših sorodnikov in prijateljev, ki so naju presenečili ob najini 25-letnici poroke dne 28. januarja. Kar ne moremo najti dovolj besed, da bi se iskreno zahvalili vsem onim, ki

so pomagali, darovali in se udeležili najine slavnosti. Nikdar nisva mislila, da imava toliko prijateljev. Iskrena hvala Mrs. Cervan, Mrs. Kos, Mrs. Kuret in Mrs. Brancelj, ki so se potrudile, da so spravile skupaj toliko prijateljev. Iskrena hvala kuharicam Mrs. Cervan in Mrs. Kuret, ki so tako okusno spekle in skuhale, da je bilo res pravo ženitovanje.

Hvala Mr. Kuret-u in Mr. Zrimšku, ki sta naju na tako zvit način odpeljala z doma, rekoč, da gremo na farne kupit prešice prav poceni, tako da res nisva prav mislila kaj in kako. Kolikokrat sem si mislil, ko sem bral v časopisu, kako so tega ali onega lepo speljali, pa sem dejal, mene pa nikoli ne bodo, pa so me, in še kako lepo! Prav nič se mi ni mudilo domov, tako da smo prišli tja šele ob deveti uri, pa ko smo stopili v hišo, smo zagledali najprvo naše otroke in sorodnike, pa sva takoj spoznala, da je nekaj izrednega, ker še peči ni bilo v kuhinji. Takoj potem so se pa odprla vrata jedilne sobe, in cela množica prijateljev zakriči nama nasproti: „Surprise!“

Pa sva morala iti kar naprej, kjer sta naju čakali Mrs. Cervan in Mrs. Kuret z vencem in šopkom. In kakšen „surprise“ je bil, ko moja žena ni hotela dati venca na glavo, češ, da ona ne nosi več venca, pač pa križe, pač pa nosi venec sedem naših otrok. „Sedaj pa imaš!“ mi je trčila moja žena, „ko si vedno trdil, da tebe ne morejo odpeljati, pa so te in so nas, in še kako!“

Takoj za tem so razpostavili darilo, ki so ga nama podarili prijatelji in sorodniki, in najini otroci so se razvrstili okoli naju, ki so nas tako z iskrenimi besedami pozdravili. V imenu svojih bratov in sester najina starejša hči. Takoj potem so naju pa spravili za obloženo mizo, in veselili smo se iskreno in domače, da človek nikdar kaj takega pričakoval ne bi. Zato se pa iskreno zahvaljujem vsem navzočim, katerih imena sledijo tukaj:

Mr. in Mrs. Udovich, Mr. Anton Škur, Mrs. Frances Zlatorepec, Mr. John Kramer, Mrs. Mary Glinšek, Frank Centa, Mr. in Mrs. Kuret, Mr. in Mrs. Matt Baraga, Mr. in Mrs. Silvester Kolik, Mr. in Mrs. Jack Rotter, Mr. John Kastelic, Mr. in Mrs. Frank Šajn, Mrs. Mike Morrell, Frank Marolt in Gregor, Mr. in Mrs. Frank Zrimšek, Mr. in Mrs. Mary Virant, Mr. in Mrs. August Cervan, Mr. in Mrs. Joseph Koss, Mr. in Mrs. Anton Korošec, Mr. in Mrs. Anton Tekancic, Mr. in Mrs. Hočevar, Mr. in Mrs. Pečjak, Mr. in Mrs. Knaus, Mr. in Mrs. Louis Levstek, Mr. in Mrs. Frank Cimperman, Mrs. Rose Urbancic, Mr. in Mrs. Frank Zakrajšek, Mr. in Mrs. Malovrh.

Mr. in Mrs. Frank Debeljak, Mrs. Mary Vidmar, Mrs. Mary Makovec, Mrs. Iva Ponikvar, Johana Markun, Mr. in Mrs. Brancelj, Mr. in Mrs. Zelko, Mr. in Mrs. Rolih, Mr. in Mrs. Steve Zelko, Mr. in Mrs. Stavanja, Mr. in Mrs. Ottoničar, Mr. Valencic, Mr. Krebelj, Mr. Penko, Mr. Lenerčič, Mrs. Joseph Gornik, Mr. Jos. Samsa, Mr. in Mrs. Gajnor, Mr. Anton Mihelič, Mr. in Mrs. Marolt, Mr. Fr. Lenaršič, Mr. John Lenaršič, Miss Frances Lenaršič, Mr. in Mrs. Frank Perme, Joseph Mihelič, John Mihelič, Frances Clelich, Miss Frances Labajne, Mr. in Mrs. Jos. Štampfel, Mr. John Krasovec, Mr. Frank Vesel, Mr. in Mrs. Stafel, Mr. in Mrs. Centa. Iskrena hvala tudi Gregor Maroltu in Frank Maroltu, ki sta tako lepo na mizo nosila, da smo bili vsi izvrstno postreženi.

Še enkrat vsem skupaj prav iskrena hvala in bodite prepričani, da vas ne bova nikdar pozabila. Ostajava vam hvaležna

John in Louise Lenaršič
1144 Norwood Road

Mlinarjevi

Za "Ameriško Domovino" prestavil M. U.

Ko je stopila ven, je srečala kmeta, ki je vskliknil: "O, to pa je tisto dekle, ki ima mišice kakor pravi moški! Videl sem, kako se je hotel konj poplašiti. Kak druga bi bila pričela vpiti. Vaš obraz, vaše roke, to je bil lep prizor — samo brk je manjkal, pa bi se lahko merila z vsakim vojakom!"

Sramežljivo se je smehljala in si je mislila, ko je šla dalje: "Ne, ko bi vedel! Niti za groš korajže! Srca mi bije in raje bi se sedaj kakor krt zarila v zemljo."

V tiski in zadregi je slušala materin svet. Vstopila je v stolnico. Posvečeni polumrak je bil obkoljen kakor varno zatíšje. Že v svojih otročjih letih je na nje pragu pozabila na domotožje, na težko ločitev od matere in očeta. Šla je od oltarja do oltarja, pokleknila, molila. In končno se je tako umirila, tako zbrala, da je bolj srčno stopila v tiho ulico, katera je bila obdana le po zidovju in vratih, a ni imela nikakih oken. Svetniki v vdolbinah so krasili vrtno zidove tu in tam. Končno je prišla do nizkih, zelenih vrat. Dvignila je tolkač, ga spustila — a ta je udaril ob vrata in ob nje srce. Priluhnila je, a ni čula drugega nego poljanje svoje krvi. Ozrla se je, dali ni kje kak kotiček, kamor bi se lahko skrla.

Tedaj so se notri odprla neka vrata, približevali so se koraki. Vratca v zidu so se odprla — bil je on sam, Joahim. Ogrnjen je bil v nekako spalno haljo. Sklonil se je naprej. Ko je hotela ona pričeti: "Prav lep pozdrav od očeta!", že je vskliknil: "Ah, Apolonija, vendar si našla zopet do mene!"

"Ali me še poznate?"

"Da, tuja si postala. Kako pa bi te pozabil, ti zvesta, saj nisi pozabila niti enega mojih rojstnih dni in bi mi ne poslala darov. Da, da... a ponosna si vedno bila! Nikdar mi nisi hotela nuditi prilike, da bi se zahvalil. Sedaj pa si tu in upam, da prinašaš kako važno zadevo... Postavna si se napravila... oprosti, da te takšen sprejemam, a vsi so mi zbežali... v semenj, v obiske..."

Šla sta po poti, ki je bila posuta z drobnim kamenjem, proti hišici, čije okna so imela umetno kovane križe. Tri stopnice so vodile do vrat, a desno in levo sta stala dva leva z odprtimi žreli. Ta dva je hitro pobozala in se smejala: "Bala sem se vaju — pomislita!" Blaženost je prevzela, nekaj otroške prešernosti iz onih dni, ko je vtihotapila na skrivaj kedaj semkaj kako svojih prijateljic. Angeljsko češčenje so imenovala take tajne obiske. In resnično, baš v tistem trenutku so zazvonili v mestu zvonovi. Okrenila se je in našla zopet vsako drevo, vsak grm, kakor se jih je spominjala. Predvsem pa to odrezanost od sveta, ki se ji je zdela vedno kakor prispodoba miru in pokoja. In kolikokrat je čitala to besedo v kaki knjigi kot izraz srčne želje, vedno se je morala spomniti tega koticika sredi zelenja, gredic s cvetkami in jablan. Vsenakoliko pa ta trden zid, preko katerega so gledali le mestni stolpi s svojimi zelenimi in rudečimi strehami. In skoro vedno je tu dišalo po medu in vosku, kajti tam zadaj za zidom je stanoval svečar Vogrič. Sedaj je šumelo ob zidu jesensko listje.

"Vstopiva vendar," je dejal Joahim, "vrt je sedaj kakor pravcato pokopališče." Še vedno je imel tisti svoj slavni, globok glas, radi katerega so vedno vi-

deli gostje po gostilnah v njem kakega slavnega pevca, ako je le zahteval jedilni list. Njemu samemu pa je bil njegov glas zopern, preglasen in trdil je, da laže, ker ga dela kakor bi bil bogve kak orjak — medtem ko v resnici ni prav nič, češ saj je samo mavcast malik.

Vstopila sta v vežo, ki je bila okrašena s turškimi preprogami. Nato je odprl Joahim svojo delavnico. Zdelo se ji je, la mora še nekje biti nje dihi, ki ga je izpustila tedaj, ko se je poslavljala od tu. Vse, — tudi knjige, ki so zavzemale tri stene, velika pisalna miza, ki je bila pri oknu, vse se ji je zdela isto. Prosil jo je, naj sede v bogato izrezljan stol z visokim naslanjalom.

"Nu, Apolonija, tako slavnostno izgledaš — kje pa si ostavila svojega paglavčka?"

Pogledala mu je v oči, ki so bile sive in so lahko, kadar so se tako smejale, osrečevale, medtem ko so po večini sicer tako ožro in kritično gledale. Izgledalo je, kakor bi iz njih le od časa do časa pogledalo skrbno in plašno skrito srce. Takoj je postala zaupljiva. Nasmehnila se je in dejala: Prišla je bila radi dveh velikih paglavcev in ga prosi za svet. On je odločil: "Najprej morata v pripravnico, a stanovanje jima preskrbi pri Turkovi. Ta stanuje v Semeniški ulici, poleg zaloge oglja, a je najmodrejša in najuspešnejša krotiteljica, kar jih imamo tu, v mestu. Sicer bo pa treba, da se požuriš, ker sicer bo prekasno. Z ravnateljem bom jaz govoril."

Apolonija je takoj vstala, se mu zahvalila in se hotela posloviti. Solze pa so ji zalile oči in krčevito je pričela jokati. Joahim je položil pomirjevalno svoje roke na njene.

"Ampak, Apolonija, dosedaj sem mislil, da se znaš samo smejati... seveda vsakdo ima svojo plimo in oseko, smeh in jok. Že vidim, oba pobalinčka nista poglavitno — še nekaj ti teži srce. Ali je smem izvedeti? Ako si se odločila, da me vprašaš za svet ali mnenje ali pomoč, nikar tega ne obžaluj!"

Apolonija je še bolj ihtela. "Veruj mi," je dejal Joahim po kratkem presledku, "da lahko razumem vse, kajti tudi jaz vem za plimo in oseko. Sedaj, ko sem tako osamljen, mislim vedno bolj na oni čas, ko si bila še kot otrok v tej hiši."

Zbrala se je in odmaknila roke od obraza. Sedaj jo je mislec gledal z onim toplim, čistim odsevom dobrotljivosti. Tedaj jo je zopet še enkrat prevzela tuga. Misli je, da ji morajo biti prasa počiti, a vendar ni še bila raju nikdar tako blizu, kakor baš v tem trenutku. Vendar se je borila z vso silo proti sami sebi, da ne bi ga užalostila, da ne bi se obnašala pred njim kakor nemarna gos. Komaj je še mogla zajecati: "Moj brat je bolan. Od tedaj... ko je padel v bajer... tu, v prsih!" Konečno se je lahko toliko zbrala, da je začela pripovedovati. Tudi Joahim se je oddahnil. Očividno je bil pričakovaj kaj hujšega.

"Nu, nu, ... ti dobra duša... to so le češče posledice rasti, pa seveda izgleda vse hujše, kakor je v resnici."

Pobesila je oči ter skrla obraz v predpasnik, s katerim je obrisala solze. Saj se ji je vendar zdela, kakor bi ga bila nalagala. Ah, kako si je želela, da bi smela biti pred njim docela odkritosrčna in mu povedati vse, vse do poslednje stvari. Pa njima je smela povedati, kako mogočno je bilo tisto, kar je

to poslednje sta smela vedeti le Bog in njegova Mati, kajti le nekaj bila in kar ni sprašalo nje ne privolitve, ne odklonitve. Sedaj pa jo je tolažil in že je skoro izgledalo, da je Lovrene ozdravljen. Joahim je poznal že delj časa nekega zdravnika, ki je bil tudi že njemu rešil življenje. "Velik zdravnik je le redek, kakor so redki veliki pesniki in umetniki. Vedno si ljudje mislijo, da se lahko kaj takega v šoli nauče. A temu ni tako. Moj zdravnik pa je tako poseben, pravi umetnik, ki lahko pomaga tudi v najobupnejših slučajih."

Povedal ji je ime in naslov, a nato napisal še priporočilo. Nato jo je prisilil, da je zopet sedla. "Tako objokana, kakor da sem te tu pretepal, ne smeš odotod. Še vedno te pozna moje srce kot vselega, pridnega in zdravega otroka. Vem, sedaj si postala zrela in pač nastane tedaj okolo človeku rodovitno, a tudi težko ozračje. Ni več jasnost, pač pa barva, razpoloženie, odsev, ki odklikujejo nove pojdebe."

Da... in tedaj pač morajo biti tudi nevihte. Naj bi bile te nevihte blagoslovljene, Apolonija... Pa tudi ti nisem še ničesar ponudil... tako brezmočen sem, kadar sem sam. Moja služinčad je seveda šla v semenj, proučuje narečja in tako..."

Ozrl se je po sobi in ugledal košarico z jabolki in hruskami. "Tu, vzemi — noža ti ne bom dajal, bolj veselo je, kadar mladosti zobje krepko ugriznejo v sočen sad. Le vzemi, nikar se ne boj. Tudi me ne nadleguješ. Ko bi vedela... baš sem bil zatopljen v žalost, ko si prišla... a ti si mi prinesla nekaj mladosti in svežosti!"

"I, seveda tulila sem tu pri vas!" je vskliknila Apolonija ter segla po sadežu. "Z dovoljenjem!"

"Tudi košarico si oglej! Ali niso lepi ti ptički ob sivkasto-rumenem ozadju? Sicilijansko delo. Prinesel sem jo s seboj od tam, ko sem bil tisto pomlad na hefestejskih otokih. Ali ti ni smiselno pravil, da lopata tamkaj odgrebe iz vsake jame ogenj, kakor tu pri nas vodo?"

"O, kako ste nam znali predavati zemljepisje, tako, da smo ga vse vzljubile. Kako smo se veselile vaše ure."

"Tudi jaz se spominjam tistih časov, a spominjam se tistega učenja le kot skale, na katero se reši človek, kadar se mu ladja razbije. Vsi moji življenjski načrti so se bili tedaj zrušili. Sramoval sem se vsake poti v šolo, a vaše navdušenje mi je bilo kakor zasramovanje. Potem pa sem enkrat pogledal, mesto preko vas, v vas same. In tedaj se mi je zdela, kakor bi ve hotele le enkrat iz mojega pripovedovanja živeti, a potem se vsemu skup smejati. Zdelo se mi je, kakor bi me hotele imeti za norca, zato sem postal trpek in nezaupen. In vsakokrat sem se olašanja oddahnil, kadar sem ošel od vas k gimnazijcem. Kajti vedeti moraš, da je glušec prepričan, da se mu vedno posmehujejo, hromi, da se mu vedno kdo pači, a tisti, ki je hotel leteti visoko, je vedno omočičav, kadar mora hoditi po spoštni vsakdanji poti."

Apolonija je med njegovimi besedami povesila glavo in strmela naprej v eno in isto točko. Kako hudo ji je bilo, da mu ni mogla od vsega srca ugovarjati. Neprav resnično, saj se ni zdel nobeni učenik smešen. Saj so tako vse občudovale njegovo znanje, ki je temeljilo na izkušnjah. Celo bale so se ga vedno nekoliko, ker so bile prepričane, da jim vidi v dušo.

On je napačno razumel nje pogled. "Gotovo iščeš dragoceno preprogo iz Sassoferrata? Pač je tudi ona padla na žrtveno mogočega življenjskega boja. Kar sem bil zbral za časa zdravlja, se sedaj porazgublja. Le ozri se naokolo, še marsikaj boš pogrešila."

Šele sedaj se je Apolonija v resnici ozrla na tisto mesto in se prepričala, da ni dragocene tka-

nine z Materjo božjo in otročkom več.

(Dalje prihodnjič.)

KAKO JE MIHA MOST VOZIL

(Nadaljevanje iz 5. strani)

Šel Miha doli s hriba. Ta jo je spravil v smeh in ko sta se skupno obžalovala izpadli zob, sta skupno ugotovila zopet, da v resnici drugi na istem mestu raste. In danes je novi zobek že tako napredoval, da se lahko Nežika od srca zopet smeje—Miha ji pa pomaga.

Pri peči pa sedi nekdo, kate-remu ta smeh ne ugaja. Voz-nik Cene, nadut redečkožec v modrem jopiču. Pije kakor sod in je zaljubljen kakor zajec. S srebrom žvenklja, v telovfku težko srebrno verižico, a povrh vsega je še prepričan, da mo-rajo biti vsa dekleta vanj za-ljubljena. Nekateri so sicer v resnici in kaj rade poslušajo njegove posrebrnjene ljubezen-ske prisege. Njegovo hlepenje po pegicah in slami pa je ne-doljivo. Sedaj pa se je spravi-l tisti kmečki gorjan k tejle rastlinici!

"Polič vina!" je zagodrnjal Cene in udaril s čašo ob mizo. Ni bil tak, da bi se nalival z mostom, zanj je moralo biti vi-no.

"Katra!" je zaklicala natakari-ca v kuhinjo, "bodi tako do-bra, pa prinesi Cenetu polič vi-na!"

Pride stari zmaj, Koritarčina sestra, iz kuhinje in prinese na-ročeno. Nežika pa čepi pri tem kmetavzu kakor prilimana.

Končno pride v izbo Koritar in kupčija za most se završi.

"Šest goldinarjev in pol, ker si ti," pravi Koritar, "ampak sod mora priti nazaj."

"Velja!"

"Potem bom dal naložiti. Pij, kar hočeš, zraven spada!"

Sedaj dobi tudi Miha na mi-zo vina, Nežika mu ga prinese. Tudi hlebec kruha, da prigrizne, ali pa cigaro, kar mu je že ljub-še, pravi Nežika in zopet sede k njimu. Bog, kako lepo je na svetu.

Čez nekaj časa pa se domisli Miha, da bo treba pogledati, kaj delata vola v hlevu. Sena jima mora natresti, vino pa lahko tu-di zunaj spiše, saj ni tak, da bi moral zlitii vse naenkrat po gr-lu. Gre tedaj ven, a Nežika ne-se vino za njim.

Pa si misli furman: "Glej ju, ta dva sta pa prebrisana!" — Vidi, kako ljudje zunaj kidajo sneg ter za odrivajo v potok — kjer ga potem voda odnaša.

Ker je postalo sedaj v izbi pust, vstane tudi Cene in gre ven. Švedra preko dvorišča, ču-je iz hleva rezgetanje konj, ču-je žuborenje potoka, sliši kru-ljenje prešičev v svinjaku. Na steni visi komat. Pred tem se ustavi in ga ogleduje. Nato drs-a dalje. Na saneh počiva ve-lik sod mosta. Pred tem postane in ga opazuje: vse križem je povezan z vrvmi. — Tako pija-ča je vedno zvezana, le kadar pride v ljudi, tedaj se razveže in postane razbrzdana. — Cene pa misli nekaj drugega. Ozre se naokoli. Nihče ga ne vidi. Skladovnica drv zakriva pogled proti hiši. Cene poišče v žepu svetlo kajočo se nožič. "Miha," mrmra pri sebi, "danes se ti go-di vse predobro. Čudno bi se mi zdela, ko bi prišel brez ne-zgode s svojim mostom domov. Prav strašno bi se čutil!" In nareže nekoliko vrvi. Nato zo-pet mirno oddrša.

Kmalu nato se čuje nekeje v hlevu: "Saperment, sedaj pa je menda čas, da naprežem!"

Kmalu je to tudi izvršeno.

"Ja, Bog s teboj, Miha, srečno vozi!" kliče Nežika.

"In sod mora nazaj!" vpije za samni Koritar.

Miha koraka spredaj in vodi voli za roge. Danes je srečen. Da je pot strma, kaj zato — saj morata vola vleči. In če bi Mi-ha delal kolarje, današnji dan bi moral biti rdeč. In doma bo tudi zopet vse veselo, ko bo pri-šel most. Da je Nežiko ljubko

dekla, to je že zdavna vedel. Da pa je tako ljubka, da je lahko ta-ko "fajn," nak, tega si ne bi bil nikdar mislil. Proketo strma postaja pot! Da niso šani tako dobre, ne bi par volov moglo spraviti tega mostovega trebuš-nika v reber. Da se ženske sra-mujejo, nu, to je čisto naravna stvar. Ampak birt pri fari ga nima takega. Če jim bo most doma dopadel, potem jim bom šele povedal, od kje sem ga pri-peljal. Le potegni, sivec! Ja, verujem, da se potimo! Če po-mislimo, koliko čas ga vlečemo tu gori! Zdi se mi, da sem ga jaz že nekoliko dobil pod kapo. Svoje žive dni ne bi verjel, da bi človek lahko bil tako drzen. Ona pa me je tudi pustila, da sem lahko govoril. Nu, sedaj še dober potegljaj, pa bomo na vr-hu! Priženiti se — to bi bil res pravi dar božji!" — Take mi-sli bi se bile gotovo še dalje pre-dle v glavi zaljubljenega Mihe, da ni na mah zagledal kako je zadaj pri sodu popustila vr-v. Druga se že napačilo, že počil! Ježeš, sod drsi! Samo še to je lahko Miha pomislil, hotel pri-skočiti in poprijeti — a že je sod zdrsnil raz sani in se pre-brnil. Trenutek izgleda, kakor bi hotel obležati v snegu, par-krat se leno prevrli, a že se pre-misli in prične svoj tek doli po sneženi rebri. Najprej počasi in težko, potem živahneje, ple-soč, skakajoč, vedno predrznej-e in bolj divje, da sneg prši v vse strani — ko pa pride do strmi-ne, pod katero je prislonsena Ko-ritarjeva birtija, zleti stari sod visoko v zrak in v velikem loku v korito pred Koritarjevo hišo.

Otrpel kakor sneženi mož je gledal Miha za bežečim sodom. Ko mu je izginil izpred oči, je Miha zažvižgal in dejal sveča-no: "Sedaj je most šel!" Vola sta zapazila svojo korist in ho-tela z olajšanimi sanmi v hrib. "Tudi jaz bi!" je vskliknil hla-pec ter ju usekal po nosu z bi-čevnikom.

Šele po dolgem premisleku je prišel do istega zaključka kakor vola. "Kaj bi nam koristilo," je dejal, "ko bi stali tu. Sod se ne bo prevrnil nazaj v hrib, a od mojih prihrankov je šel do-beršen del k vragu! Najboljše bo, da zapeljem domov in vse po pravici povem."

Naš oče ni bil slab človek. Ko je čul, kaj se je bilo zgodilo, je dejal besede, ki so vredne, da jih zapišemo med reke modrosti: "Nič ne de. Če nimamo mosta, bomo pa pili vodo!"

"Ne vem, kaj je to," je zatr-jevala tisti večer dekla Koritar-ju. "Danes so prešiči kakor no-ri!"

In ko je šel birt s svetilko, da pogleda, kaj je na stvari in so sicer krotke živalice pred nje-grovimi očmi plesale, se premeta-vale veselo po slami, skakale druga na drugo, prefrigano str-mele vanj s posteklenelimi očmi, dvigale rilce proti nebu, nagiba-le glave in zopet znova pričrjen-je norenje in, ko je birt vohal sem in tja ter zaduhal most, te-daj je vskliknil: "Hudič naj me vzame, prašiči so pijani!"

Do enakega spoznanja je pri-šel tisti večer še nekdo drug. Ko je furman Cene uvidel, da ne bo nocoj pri Koritarju zabave, niti da bi z birtom vrgla eno na kar-te, še manj pa da bi bilo kaj raz-vedrila pri dekletih, je pripeljal svoja konja iz hleva h koritu in, ko sta se ta dva po dobrem obe-du ovsu pošteno nažlampala, ju je zapregel v svoj lahki voziček. Ko je privozil v dolino, se je stegnil na seno, pokrtil se s pla-ščem, skril obraz v klubok — tako, sicer malo trda postelja, a drugič bo že boljše. — "Hi, Šim-el!"

Fuks in Šimel pa si nista dala danes dvakrat veleti. Spustila sta se v tek, rezgetala in preme-tavala glave in se skušala griz-ti.

"Kaj pa jima je danes!" je zavpil Cene ter jima zažvižgal z bičem par opominov preko hrbtov. Hop, se je zadrš Šimel na zadnje noge, ravno kakor kak korporal — tovariš Fuks koj

za njim — bič zažvižga — ko-nja zdvijata. Komaj da je Ce-ne še lahko skočil raz voz — ko je kasneje zagledal doli na trav-niku svojo uprego, je voz zdrob-ljen, konja pa stojita pri poto-ku, dvigata glavi in razgetata.

Zato, dragi moji, nikdar ne prerežite iz same hudobije vrvi, s katerimi je na sani privezan sod mosta, da se potem sod ne zvali po bregu navzdol, se ne razleti v koritu ter se ne nalu-ckajo pri koritu mosta samo va-ši sicer vlnjudni prešiči, pač pa tudi konji. Nu, pa saj vem, da nočete čuti nauka, pač pa da vas samo zanima, kako se je iztekla stvar med Miho in Nežiko.

Ko se je radi ubeglega soda in splašenih konj naokoli izve-delo kam hodi Miha po most, ni bilo treba zaljubljenca več prikrivati svoje ljubezni. Leto kasneje je prepisal Koritar vse posestvo svoji rejenki. In nič kaj drugače kakor tisti dan sod, je priskakljal doli po hribu Mi-ha in postal Koritarjev zet, a obenem birt. In prvo, kar je storil, je bilo, da je poslal moje-mu očetu gori v hrib sod mosta, ta pa je bil nalašč tako prive-zan na sani, da smo ga vse po-poldne odvezovali. Moj oče mu je sporočil: "Mladi Koritar, te-ga nisem pričakoval. Svoj most boš tudi sam rabil." — "Mošta na ostajanje, sosed!" je sporo-čil Miha nazaj. "Pijte ga na naše zdravje. Ker sem že tako globoko zalezal, zakličite mi en-krat krepak živijo!"

Mihino naročilo smo ubogali. Ko sem trčil z ostalimi, sem si-cer razbil svoj "krigelček," da je most krstil malo dekle. Iz te-ga ni nastalo drugega, nego da so morali pri mladem Koritarju kaj kmalu praznovati prvi krst. Miha pa še danes živi. — Če vas kdaj zanese pot tam mimo, ni-kar ne pozabite ustaviti se pri Koritarju. Pri birtinji je še ve-dno poletje, Miha pa naj vam pove — on zna bolje nego jaz — kam je hodil po most.

Debeli prešiči naravnost z dežele

Vseh velikosti, živi ali osnaže-ni, pregledani od mesta in jih pripeljemo kamor želite. Meso v kosih, šunka, plečeta, loins in vse druge stvari se dobe vsak terek in petek, koljemo pa vsak ponedeljek in četrtek. Priidite in izberite si sami.

H. F. HEINZ

Vine St., Willoughby, O.
Tel. Wickliffe 110-J-2.

Dr. A. L. Garbas
SLOVENSKI
ZOBOZDRAVNIK
6411 St. Clair Ave.
v Slov. Nar. Domu
soba št. 10
Tel. Henderson 0919

SELITEV
John Oblak
1161 E. 61st St.
Tel. Henderson 2730
(Wed. Fri.)

LED IN PREMOG
TOČNA POSTREŽBA
JOSEPH KERN
SLOVENSKI RAZVAZALEO
LEDU IN PREMOGA
1194 E. 167th St.
Pokličite: KEmore 4381

WILLIAM A. VIDMAR
SLOVENSKI ODVETNIK
212-214 Engineers Bldg.
Tel. Main 1198
URE: 9 do 5
Ponedeljek, torek, četrtek
od 6:30 do 8, in v
soboto od 2 — 4, 6:30 — 8
1084 E. 67th St.
Henderson 5635

Najnovejši časopis

za ameriške Slovence, Hrvate in Srbe

ki prinaša

SVETOVNE IN LOKALNE NOVICE IN ZANIMIVE
ČLANKE

ameriško-jugoslovanski tednik

Journal and Observer

Pošljemo ga vam na ogled za en mesec, ako nam pošljete spodnji kupon na naslov: 6420 St. Clair Ave., Cleveland, O. ali na urad Ameriške Domovine.

Pošljite mi na ogled ameriško-jugoslovanski ted-nik brez kake obveznosti od moje strani.

Ime .....

Naslov .....

(Pišite razločno)

IN MEMORIAM

ZELE--Corp. Fred N.

In loving memory of our beloved son and brother who died fourteen years ago today, February 15th, 1919.

You have given the youth of your manhood,
You have given the flower of your life,
To honor the flag of your nation,
To honor in peace and strife.
O Hero, your deed is not wasted,
For we honor the brave and the true!
And we will always remember our heroes,
Who died for their country like you.

From those who miss him the most:

His loving father, mother, brothers and sisters